



## รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

พฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตที่เสี่ยงต่อการกระทำความผิด  
ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

**Risk Behavior Using Computer and Internet that Commits the Offence of  
Computer-Related Crime Act (B.E. 2550) of Students in  
Songkhla Rajabhat University.**

นางสาวอรสา แนนไธ

นายพิเชษฐ จันทวี

ดร.วีระชัย แสงฉาย

รายงานวิจัยฉบับนี้ได้รับเงินอุดหนุนการวิจัยจากงบกองทุนวิจัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

พ.ศ. 2556

# บทที่ 1

## บทนำ

### 1.1 ความสำคัญและที่มาของโครงการวิจัย

ด้วยประเทศไทยได้กำหนดพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษาเมื่อวันที่ 18 มิถุนายน พ.ศ. 2550 มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 18 กรกฎาคม พ.ศ.2550 โดยมีเหตุผลในกำหนดพระราชบัญญัติฉบับนี้ขึ้นมาใช้ คือ เนื่องจากในปัจจุบันระบบคอมพิวเตอร์ได้เป็นส่วนสำคัญ ของการประกอบกิจการ และการดำรงชีวิตของมนุษย์ หากมีผู้กระทำความผิดด้วยประการใด ๆ ให้ระบบคอมพิวเตอร์ไม่สามารถทำงานตามคำสั่งที่กำหนดไว้ หรือทำให้การทำงานผิดพลาดไปจากคำสั่งที่กำหนดไว้ หรือใช้วิธีการใด ๆ เข้าล่วงรู้ข้อมูล แก้ไข หรือทำลายข้อมูลของบุคคลอื่น ในระบบคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ หรือใช้ระบบคอมพิวเตอร์ เพื่อเผยแพร่ข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จ หรือมีลักษณะอันลามกอนาจาร ย่อมก่อให้เกิดความเสียหาย กระทบกระเทือนต่อเศรษฐกิจ สังคม และความมั่นคงของรัฐ รวมทั้งความสงบสุขและศีลธรรมอันดีของประชาชน

หากพิจารณาพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 จะพบว่าพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าวมีเจตนารมณ์เพื่อกำหนดฐานความผิด บทลงโทษ และอำนาจหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ในการสืบสวน สอบสวนเกี่ยวกับการกระทำความผิดทางคอมพิวเตอร์ร่วมกับหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งกำหนดหน้าที่ผู้ให้บริการ ในการที่จะต้องเก็บรักษาข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ของผู้ใช้บริการอันจะใช้เป็นพยานหลักฐานที่สำคัญในการนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษ การบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้จะช่วยควบคุม ดูแลและเป็นแนวทางในการปฏิบัติให้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับคอมพิวเตอร์ไม่กระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ไม่ว่าจะโดยวิธีการใดก็ตาม แต่ในทางกลับกันการบังคับใช้พระราชบัญญัติฉบับดังกล่าวอาจจะส่งผลกระทบต่อการดำเนินชีวิตกับคนในสังคมได้เช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลาซึ่งถือได้ว่าคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตเป็นเครื่องมือสำคัญอย่างยิ่งในการศึกษาไม่ว่าจะเป็นการศึกษาในรายวิชาเรียน หรือเป็นการใช้เพื่อศึกษาค้นคว้าข้อมูลประกอบการเรียนรู้ในศาสตร์ต่างๆ จึงมีความเป็นไปได้ที่นักศึกษาจะกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ทั้งนี้ในปัจจุบันสถิติการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์นั้นยังมีแนวโน้มเพิ่มจำนวนมากขึ้น ซึ่งอาจเป็นการกระทำความผิดโดยตั้งใจหรือไม่ตั้งใจก็ตาม

การทำงานวิจัยครั้งนี้จะทำให้ทราบพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ที่เสี่ยงต่อการกระทำความผิดเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 และจะเป็นประโยชน์แก่หน่วยงาน อาจารย์ และนักศึกษา ที่จะใช้เป็นแนวทางในการควบคุม ดูแล ป้องกัน ไม่ให้เกิดการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ และส่งเสริมให้มีการใช้งานคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตอย่างถูกต้องตามที่กฎหมายกำหนดต่อไป

## 1.2 วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย

- 1) เพื่อศึกษาระดับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
- 2) เพื่อศึกษาความแตกต่างระหว่างสถานภาพบุคคลกับระดับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
- 3) เพื่อศึกษาพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตที่เสี่ยงต่อการกระทำความผิดเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
- 4) เพื่อศึกษาความแตกต่างระหว่างสถานภาพบุคคลกับพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตที่เสี่ยงต่อการกระทำความผิดเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

## 1.3 ขอบเขตของโครงการวิจัย

### 1) ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1) ประชากร เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคปกติ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ที่กำลังศึกษาอยู่ระหว่างชั้นปีที่ 1-4 จำนวน 14,855 คน

$$n = \frac{N}{1 + N(e)^2}$$

e = ความคลาดเคลื่อนของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งกำหนดให้มีร้อยละ 5

N = ขนาดประชากร

n = ขนาดกลุ่มตัวอย่าง

แทนค่าในสูตรคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างประชากร ได้ดังนี้

$$n = \frac{14,855}{1 + 14,855(0.05)^2}$$

$$= 390 \text{ คน}$$

1.2) กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ที่กำลังศึกษาอยู่ระหว่างชั้นปีที่ 1-4 จำนวน 390 คน ซึ่งหาขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรยามานะ การสุ่มตัวอย่างใช้วิธีสุ่มแบบสะดวก

## 2) ตัวแปรที่ใช้

2.1) ตัวแปรต้น ได้แก่ เพศ และชั้นปี

2.2) ตัวแปรตาม ได้แก่

2.2.1) ระดับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

2.2.2) พฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตของนักศึกษาที่เสี่ยงต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

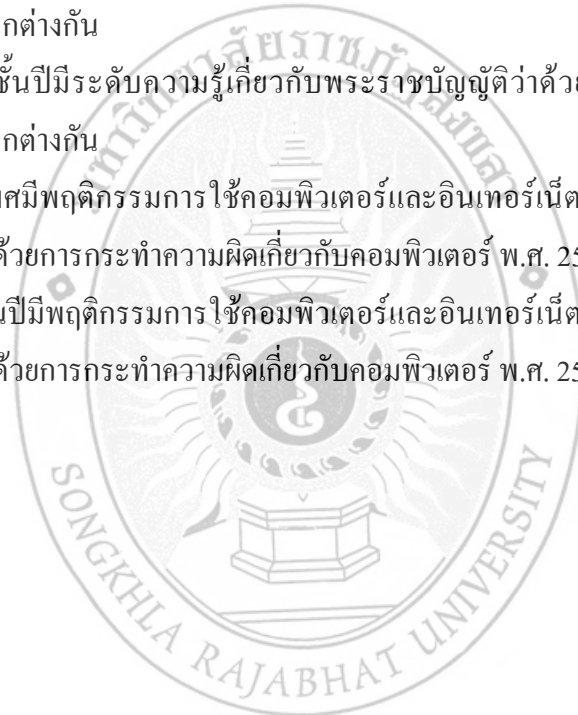
### 1.4 สมมติฐานการวิจัย

1) นักศึกษาต่างเพศมีระดับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แตกต่างกัน

2) นักศึกษาต่างชั้นปีมีระดับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แตกต่างกัน

3) นักศึกษาต่างเพศมีพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตที่เสี่ยงต่อการกระทำความผิดเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แตกต่างกัน

4) นักศึกษาต่างชั้นปีมีพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตที่เสี่ยงต่อการกระทำความผิดเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แตกต่างกัน



## บทที่ 2

### เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัย เรื่อง พฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตที่เสี่ยงต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ผู้วิจัยทำการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

- 2.1 พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดด้วยพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550
- 2.2 แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรม
- 2.3 แนวคิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์
- 2.4 บทความเกี่ยวกับไซเบอร์ลิมิต
- 2.5 อาชญากรรมคอมพิวเตอร์
- 2.6 การใช้สถิติเพื่อวิเคราะห์ข้อมูล
- 2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

#### 2.1 พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดด้วยพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเมื่อวันที่ 18 มิถุนายน พ.ศ. 2550 และมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 18 กรกฎาคม พ.ศ. 2550 ซึ่งพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าวได้บัญญัติขึ้น โดยมีเจตนารมณ์เพื่อกำหนดฐานความผิด บทลงโทษ และอำนาจหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ในการสืบสวน สอบสวนเกี่ยวกับการกระทำความผิดทางคอมพิวเตอร์ร่วมกับหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งกำหนดหน้าที่ผู้ให้บริการในการที่จะต้องเก็บรักษาข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ของผู้ใช้บริการอันจะใช้เป็นพยานหลักฐานที่สำคัญในการนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษ การบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้จะช่วยควบคุม ดูแลและเป็นแนวทางในการปฏิบัติให้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับคอมพิวเตอร์ไม่กระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ไม่ว่าจะโดยวิธีการใดก็ตาม

พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ได้ให้ความหมายของระบบคอมพิวเตอร์ ข้อมูลคอมพิวเตอร์ และข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ ไว้ดังนี้

"ระบบคอมพิวเตอร์" หมายความว่า อุปกรณ์หรือชุดอุปกรณ์ของคอมพิวเตอร์ที่เชื่อมการทำงานเข้าด้วยกัน โดยได้มีการกำหนดคำสั่ง ชุดคำสั่ง หรือสิ่งอื่นใด และแนวทางปฏิบัติงานให้อุปกรณ์หรือชุดอุปกรณ์ทำหน้าที่ประมวลผลข้อมูลโดยอัตโนมัติ

"ข้อมูลคอมพิวเตอร์" หมายความว่า ข้อมูล ข้อความ คำสั่ง ชุดคำสั่ง หรือสิ่งอื่นใดบรรดาที่อยู่ในระบบคอมพิวเตอร์ในสภาพที่ระบบคอมพิวเตอร์อาจประมวลผลได้ และให้หมายความรวมถึงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ตามกฎหมายว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ด้วย

"ข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์" หมายความว่า ข้อมูลเกี่ยวกับการติดต่อสื่อสารของระบบคอมพิวเตอร์ ซึ่งแสดงถึงแหล่งกำเนิด ต้นทาง ปลายทาง เส้นทาง เวลา วันที่ ปริมาณ ระยะเวลา ชนิดของบริการ หรืออื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการติดต่อสื่อสารของระบบคอมพิวเตอร์นั้น

รวมทั้งได้ให้ความหมายเกี่ยวกับผู้ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำกับคอมพิวเตอร์ตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ไว้ดังนี้

"ผู้ให้บริการ" หมายความว่า

(1) ผู้ให้บริการแก่บุคคลอื่นในการเข้าสู่อินเทอร์เน็ต หรือให้สามารถติดต่อถึงกันโดยประการอื่น โดยผ่านทางระบบคอมพิวเตอร์ ทั้งนี้ ไม่ว่าจะเป็นการให้บริการในนามของตนเอง หรือในนามหรือเพื่อประโยชน์ของบุคคลอื่น

(2) ผู้ให้บริการเก็บรักษาข้อมูลคอมพิวเตอร์เพื่อประโยชน์ของบุคคลอื่น

"ผู้ใช้บริการ" หมายความว่า ผู้ใช้บริการของผู้ให้บริการไม่ว่าต้องเสียค่าบริการหรือไม่ก็ตาม

"พนักงานเจ้าหน้าที่" หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

"รัฐมนตรี" หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

## 2.2 แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรม

### 1) ความหมาย

ไพบูลย์ เทวรักษ์ (2537,3) กล่าวว่า พฤติกรรม หมายถึง อากัปกริยาทั้งหมดของบุคคล ทั้งที่เราสามารถสังเกตได้ด้วยประสาทสัมผัสโดยตรงหรือโดยอ้อม และทั้งที่รู้ตัวและไม่รู้ตัว

ลิขิต กาญจนภรณ์ (2531,3) กล่าวว่า พฤติกรรม หมายถึง กิจกรรมใดๆ ก็ตามของอินทรีย์ที่สังเกตได้โดยคนอื่นหรือโดยเครื่องมือของผู้ทดลอง

จากความหมายดังกล่าวข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า พฤติกรรม หมายถึง กริยา ทำทางของมนุษย์ที่แสดงออกทั้งที่สามารถรับรู้ได้ด้วยประสาทสัมผัสต่างๆ หรือ รับรู้ด้วยเครื่องมือทดลองต่างๆ เช่น การวัดคลื่นสมอง เป็นต้น

### 2) ประเภทของพฤติกรรม

ไพบูลย์ เทวรักษ์ (2537,3) แบ่งประเภทของพฤติกรรมออกเป็น 2 ประเภท คือ

พฤติกรรมภายใน เป็นพฤติกรรมที่บุคคลมีอยู่ในใจตนเองยากที่ผู้อื่นจะรู้ได้ ถ้าบุคคลไม่บอกหรือไม่แสดงออกมาให้ปรากฏ เช่น การคิด การเข้าใจ และการตัดสินใจ ฯลฯ ถ้าหากเจ้าตัวไม่บอกหรือแสดงกริยาทำทางใดๆ ออกมาแล้วเราจะรู้ได้หรือ

พฤติกรรมภายนอก เป็นพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกมาแล้วผู้อื่นสามารถสังเกตได้ เช่น การเดินของหัวใจ เดิน พุด หัวเราะ ร้องไห้ ฯลฯ นอกจากนี้พฤติกรรมภายนอกบางอย่างเป็นจะต้องใช้เครื่องมือ

หรืออุปกรณ์บันทึกพฤติกรรม เช่น เครื่องวัดคลื่นสมอง เครื่องวัดการเปลี่ยนแปลงระดับสารเคมีในกระแสโลหิต เป็นต้น

## 2.3 แนวคิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

### 1) การใช้งานคอมพิวเตอร์

#### 1.1) ความหมาย

สุขุม เฉลยทรัพย์ (2548,26) กล่าวว่า คอมพิวเตอร์ (Computer) คือ อุปกรณ์ทางอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic device) ที่มนุษย์ใช้เป็นเครื่องมือในการจัดการกับข้อมูล (Data) ทั้งตัวเลข ตัวอักษร หรือสัญลักษณ์อื่นที่ใช้แทนความหมายในสิ่งต่างๆ โดยปฏิบัติงานภายใต้การควบคุมของคำสั่งที่อยู่ในหน่วยความจำของคอมพิวเตอร์เอง เพื่อทำการคำนวณและแสดงผลลัพธ์ออกทางอุปกรณ์แสดงผล

วาสนา สุขกระสานติ (2540,3) กล่าวว่า คอมพิวเตอร์ คือ อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ (electronics device) ที่มนุษย์ใช้เป็นเครื่องมือช่วยในการจัดการกับข้อมูลที่อาจเป็นได้ทั้งตัวเลข ตัวอักษร หรือสัญลักษณ์อื่นที่ใช้แทนความหมายในสิ่งต่างๆ โดยคุณสมบัติที่สำคัญของคอมพิวเตอร์คือการทำงานที่สามารถกำหนดชุดคำสั่งล่วงหน้าได้หรือโปรแกรมได้

จากความหมายดังกล่าวข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า คอมพิวเตอร์ (Computer) หมายถึง อุปกรณ์ทางอิเล็กทรอนิกส์ที่มนุษย์คิดค้นขึ้นมา เพื่ออำนวยความสะดวกในด้านต่างๆ เช่น การคำนวณ การออกแบบ การเก็บข้อมูล โดยมนุษย์สามารถเขียน โปรแกรมหรือคำสั่ง สั่งให้คอมพิวเตอร์ ทำงานตามขั้นตอนที่กำหนดและประมวลผลออกมาตามที่ต้องการได้

#### 1.2) การประยุกต์ใช้งานคอมพิวเตอร์

ปัจจุบันคอมพิวเตอร์เข้ามามีบทบาทการเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานในหลายๆ ด้านดังต่อไปนี้

1.2.1) การใช้คอมพิวเตอร์ในงานสำนักงาน เช่น ใช้ในการจัดเตรียมเอกสาร การใช้ในการกระจายเอกสาร เป็นการกระจายสารสนเทศไปยังผู้ใช้ ณ จุดต่างๆ ใช้ในการจัดเก็บและการสืบค้นเอกสาร การจัดเตรียมสารสนเทศในลักษณะภาพหรือลักษณะเสียง

1.2.2) การใช้คอมพิวเตอร์ในธุรกิจการธนาคาร เช่น ด้านบริการลูกค้า คอมพิวเตอร์ช่วยในการฝากถอนเงิน ทำให้ลูกค้าสามารถฝากถอนได้ต่างสาขา โดยไม่ต้องเสียเวลาคอยนาน นับว่าช่วยลดปริมาณงานของพนักงาน และลูกค้าก็ได้รับบริการรวดเร็วยิ่งขึ้น

1.2.3) การใช้คอมพิวเตอร์ในงานด้านสาธารณสุข เช่น ใช้ในการคิดเงิน หรือในการบันทึกข้อมูลของผู้ป่วย การวิจัยหรือวินิจฉัยโรค เป็นต้น

1.2.4) การใช้คอมพิวเตอร์ในงานด้านการศึกษา เช่น การใช้คอมพิวเตอร์ช่วยในการสอน ใช้ในการศึกษาทางไกล ใช้ในระบบเครือข่ายการศึกษา ใช้ในการทำงานห้องสมุด ในห้องปฏิบัติการต่างๆ หรือการสืบค้นข้อมูลทางวิชา

1.2.5) การใช้คอมพิวเตอร์ในวงการอุตสาหกรรมทั่วไป คอมพิวเตอร์สามารถใช้ควบคุมการผลิตสินค้า ควบคุมคุณภาพของสินค้า และตรวจสอบปริมาณความถูกต้อง ทำให้การดำเนินงานมีความสะดวกและรวดเร็วยิ่งขึ้น

## 2) การใช้งานอินเทอร์เน็ต

### 2.1) ความหมาย

บุปผชาติ ทัพทิกธน์ (2546,11) กล่าวว่า อินเทอร์เน็ต มีความหมายถึงโครงสร้างทางกายภาพของเครือข่ายที่ประกอบด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์และส่วนเชื่อมโยงต่างๆ ของเครื่องผู้ใช้บริการ (client) และเครื่องผู้ให้บริการ (server)

สุขุม เฉลยทรัพย์ (2548,172) กล่าวว่า อินเทอร์เน็ต (Internet) มาจากคำว่า Inter Connection Network หมายถึง เครือข่ายของเครือข่ายคอมพิวเตอร์ระบบต่างๆ ที่เชื่อมโยงกัน

วาสนา สุขกระสานติ (2540,59) กล่าวว่า อินเทอร์เน็ตเป็นเครือข่ายซึ่งเป็นที่ยอมรับของเครือข่ายย่อยๆ หรือกล่าวได้ว่าเป็นเครือข่ายของเครือข่าย (Network of Network) ซึ่งสื่อสารกันได้โดยใช้โปรโตคอลแบบทีซีพี/ไอพี (TCP/IP) ซึ่งทำให้คอมพิวเตอร์ต่างชนิดกันเมื่อนำมาใช้ในเครือข่ายแล้วสามารถแลกเปลี่ยนข้อมูลกันได้

นพดล อินนา (2549,69) กล่าวว่า อินเทอร์เน็ต มาจากคำว่า Inter Connection Network เป็นระบบเครือข่าย (Network) ที่เชื่อมโยงเครือข่ายมากมายหลายหลากเครือข่ายทั่วโลกเข้าด้วยกัน

จากความหมายดังกล่าวข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า อินเทอร์เน็ต (Internet) หมายถึง เครือข่ายคอมพิวเตอร์ขนาดใหญ่ที่มีการเชื่อมต่อเครือข่ายหลายเครือข่ายเข้าด้วยกันให้สามารถสื่อสารข้อมูลส่งถึงกันได้ทั่วโลก

### 2.2) การประยุกต์ใช้งานอินเทอร์เน็ต

2.2.1) จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Mail : E-Mail) คือ จดหมายหรือข้อความที่ส่งถึงกันผ่านทางเครือข่ายคอมพิวเตอร์ โดยการนำส่งจดหมายเปลี่ยนจากบุรุษไปรษณีย์มาเป็นโปรแกรม เปลี่ยนจากการใช้เส้นทางมาเป็นสายสื่อสารที่เชื่อมระหว่างเครือข่าย ซึ่งช่วยให้ประหยัดทั้งเวลาและค่าใช้จ่าย

2.2.2) การเข้าใช้เครื่องจากระยะไกล (Telnet) เป็นโปรแกรมประยุกต์สำหรับเข้าใช้เครื่องที่ต่ออยู่กับระบบอินเทอร์เน็ตจากระยะไกล ช่วยให้ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตนั่งทำงานอยู่หน้าเครื่องคอมพิวเตอร์ของตนเอง แล้วเข้าไปใช้เครื่องอื่นที่อยู่ในที่ต่าง ๆ ภายในเครือข่ายได้

2.2.3) การโอนถ่ายข้อมูล (File Transfer Protocol) ช่วยให้ผู้ใช้สามารถถ่ายโอนข้อมูลจากเครือข่ายที่เปิดบริการสาธารณะให้ผู้ใช้ภายนอกถ่ายโอนข้อมูลต่าง ๆ เช่น ข่าวสารประจำวัน บทความ เกม และซอฟต์แวร์ต่าง ๆ เป็นต้น

2.2.4) การพูดคุยออนไลน์ (Talk) เป็นบริการที่ช่วยให้ผู้ใช้สามารถคุยโต้ตอบกับผู้ใช้คนอื่น ๆ ที่ต่อเข้าสู่อินเทอร์เน็ตในเวลาเดียวกัน โดยการพิมพ์ข้อความผ่านทางแป้นพิมพ์เสมือนกับการคุยกันตามปกติ แต่จะเป็นการคุยผ่านเครื่องคอมพิวเตอร์



□ 2.2.5) การสืบค้นข้อมูล (Search Engine) ผู้ใช้สามารถค้นหาข้อมูลต่าง ๆ ที่ต้องการไม่ว่าจะเป็นเรื่องใดๆ ได้อย่างรวดเร็ว เนื่องจากในอินเทอร์เน็ตมีเครื่องคอมพิวเตอร์ที่มีผู้เชี่ยวชาญในด้านต่าง ๆ ทำการจัดเก็บข้อมูลไว้เผยแพร่มากมาย ช่วยให้ผู้ประหยัดค่าใช้จ่ายในการค้นหาข้อมูลได้มาก

□

## 2.4 บทความเกี่ยวกับโซเซียลมีเดีย

### 1) โซเซียลมีเดียกับชาติกำลังพัฒนา

ราวกลางเดือนกุมภาพันธ์ที่ผ่านมา มีข้อมูลจากผลการสำรวจที่น่าสนใจชุดหนึ่งเผยแพร่ออกมาสู่สาธารณะ เป็นผลงานการสำรวจของ พีว รีเสิร์ช เซ็นเตอร์ ของสหรัฐอเมริกา สำรวจการใช้ "โซเซียลมีเดีย" ในประเทศกำลังพัฒนาว่า 20 ประเทศ (ไม่รวมประเทศไทย) เมื่อฤดูใบไม้ผลิปีที่ผ่านมา ซึ่งนอกจากจะแสดงให้เห็นถึงพลานุกาพของสื่อเครือข่ายสังคมทั้งหลายแล้ว ยังทำให้ได้ภาพของความแพร่หลายของโทรศัพท์มือถือในประเทศเหล่านี้ออกมาให้เห็นอีกด้วย

ข้อมูลที่เผยแพร่ออกมา ไม่ได้ให้รายละเอียดถึงสัดส่วนการมีอินเทอร์เน็ตใช้ในแต่ละประเทศ แต่ก็ยังให้ภาพรวมเอาไว้ด้วย เพราะเป็นที่รับรู้กันว่าในบรรดาประเทศกำลังพัฒนาทั้งหลายนั้น การใช้อินเทอร์เน็ตนับวันจะพุ่งสูงขึ้นเรื่อยๆ แม้จะยังไม่อยู่ในระดับที่รวดเร็วเหลือหลายมากมายนัก เนื่องจากปัญหาในโครงสร้างพื้นฐานและเหตุปัจจัยอีกหลายๆ อย่าง ทำให้ผู้คนอีกเป็นจำนวนมาก หรือจะเรียกว่าเป็นส่วนใหญ่ก็ได้อย่างไม่มีอินเทอร์เน็ตใช้ ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตเอาไว้ว่า การเข้าถึงอินเทอร์เน็ตในประเทศกำลังพัฒนานั้น เชื่อมโยงอยู่กับสัดส่วนของรายได้ที่แต่ละประเทศเหล่านั้นมี

ประเทศที่มีตัวเลขผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (จีดีพี) อยู่ในระดับสูง ก็จะมีสัดส่วนของประชากรที่เข้าถึงอินเทอร์เน็ตมากขึ้นตามไปด้วย ตัวอย่างเช่น ในประเทศอย่างอาร์เจนตินา ชิลี รัสเซีย เลบานอน จีน และเวเนซุเอลา ประชากรมากกว่าครึ่งของแต่ละประเทศเข้าถึงอินเทอร์เน็ตได้ แต่ในประเทศอย่างอินโดนีเซีย มีเพียง 23 เปอร์เซ็นต์เท่านั้นที่เข้าถึงอินเทอร์เน็ต ในยูกันดา มีแค่ 12 เปอร์เซ็นต์ ส่วนในปากีสถานแค่ 8 เปอร์เซ็นต์ หรือประเทศอย่างพม่า ข้อมูลล่าสุดเมื่อปี 2012 มีประชากรเพียงแค่ 534,930 คนเท่านั้นที่เข้าถึงอินเทอร์เน็ต คิดเป็นเพียง 1 เปอร์เซ็นต์ของประชากรทั้งหมดเท่านั้นเอง

เทียบข้อมูลดังกล่าวกับประเทศไทย จัดอยู่ในแนวโน้มที่ใกล้เคียงกันนั้น ข้อมูลจากเนคเทคระบุเอาไว้ว่า ณ สิ้นปีที่แล้ว มีคนไทยเพียง 26 เปอร์เซ็นต์เท่านั้นที่เข้าถึงอินเทอร์เน็ตได้ ตรงกันข้ามกับประเทศพัฒนาแล้วทั้งหลาย อย่างเช่นสหรัฐอเมริกาที่มีคนอเมริกันเพียง 15 เปอร์เซ็นต์เท่านั้นที่ไม่ใช้หรือไม่มีอินเทอร์เน็ตใช้เลย

อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยพบว่าเมื่อมีอินเทอร์เน็ตใช้ การใช้เน็ตของคนในประเทศกำลังพัฒนา กลายเป็น "ภารกิจ" สำคัญในชีวิตประจำวันไป ในแทบทุกประเทศที่ผู้วิจัยสำรวจ ผู้ที่มีอินเทอร์เน็ตมากกว่าครึ่งระบุว่าเข้าใช้เน็ตเป็นประจำทุกวัน

เมื่อสำรวจต่อไปว่า หากเข้าไปใช้เน็ตแล้วจะเข้าไปทำอะไร ผลสำรวจชี้ให้เห็นอิทธิพลของโซเซียลมีเดียในประเทศกำลังพัฒนาได้อย่างชัดเจน เพราะเป้าหมายโดยรวมของคนในประเทศกำลังพัฒนาคือการเข้าไปใช้งานในเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ทั้งหลาย พีว รีเสิร์ช เซ็นเตอร์ พบว่าผู้ใช้

อินเทอร์เน็ตในอียิปต์ เข้าใช้โซเชียล มีเดียสูงสุด คือ 88 เปอร์เซ็นต์ของผู้ใช้ทั้งหมด รองลงมาเป็นรัสเซียและฟิลิปปินส์ เท่ากันอยู่ที่ 86 เปอร์เซ็นต์

ประเด็นที่น่าสนใจก็คือ ในบรรดาประเทศที่สำรวจกว่า 20 ประเทศนั้น มีเพียง 4 ประเทศ คือ จีน (เข้าใช้โซเชียล มีเดีย 48 เปอร์เซ็นต์) แอฟริกาใต้ (62 เปอร์เซ็นต์) โปแลนด์ (71 เปอร์เซ็นต์) และเลบานอน (72 เปอร์เซ็นต์) เท่านั้น ที่เข้าใช้เว็บไซต์เครือข่ายสังคมน้อยกว่าคนอเมริกัน ซึ่งมีสัดส่วนใช้งานกันอยู่ที่ 73 เปอร์เซ็นต์ ที่เหลือนอกจากนั้น 17 ประเทศ มีสัดส่วนการใช้สูงกว่าคนอเมริกันทั้งสิ้น รวมทั้งประเทศอย่างเคนยาและมาเลเซีย (เท่ากันที่ 76 เปอร์เซ็นต์) หรืออินโดนีเซีย (84 เปอร์เซ็นต์) เป็นต้น

รายงานวิจัยชิ้นนี้ระบุว่า ผู้ที่เข้าใช้โซเชียลมีเดียในประเทศกำลังพัฒนานั้น ใช้งานเพื่อวัตถุประสงค์สำคัญ 2 อย่าง อย่างแรกสุดคือการติดต่อสัมพันธ์อย่างต่อเนื่องกับคนในครอบครัวหรือเพื่อนๆ ในแวดวงเดียวกันแบบ "ทุกที่ ทุกเวลา" และเพื่อการแลกเปลี่ยนทรศนะในหัวข้อสำคัญต่างๆ ที่เด่นชัดที่สุดก็คือ เรื่องวัฒนธรรมร่วมสมัยนิยม (ดาราดัง, ธรรมเนียมร่วม, หนังสือ, เพลง เป็นต้น) เรื่องทางศาสนา และสุดท้ายก็คือ เรื่องการเมือง

ข้อมูลที่น่าสนใจสุดท้ายก็คือเรื่องโทรศัพท์มือถือ ซึ่งแพร่หลายอย่างมากในประเทศกำลังพัฒนา ในเวลานี้ แต่สัดส่วนที่เป็นสมาร์ตโฟนกลับมีไม่มากมายนัก ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดเจนก็คือ ในประเทศจีน ที่ประชากร 95 เปอร์เซ็นต์มีโทรศัพท์มือถือใช้ แต่มีเพียง 37 เปอร์เซ็นต์เท่านั้นที่เป็นการใช้สมาร์ตโฟน ในปากีสถาน 53 เปอร์เซ็นต์มีมือถือ แต่เป็นสมาร์ตโฟนเพียง 3 เปอร์เซ็นต์เท่านั้น กิจกรรมหลักของผู้ใช้มือถือในประเทศกำลังพัฒนาจึงเป็นการส่งข้อความสั้น (เอสเอ็มเอส) ถึงกัน อีกราว 50 เปอร์เซ็นต์ใน 15 ประเทศเท่านั้นที่ใช้ถ่ายภาพและถ่ายวิดีโอ

ข้อมูลอย่างเป็นทางการเท่าที่ค้นหามาได้ก็คือ จำนวนโทรศัพท์มือถือในประเทศไทยนั้นมีมากมายนับพันล้านเกินกว่าจำนวนประชากรไปแล้ว กล่าวคือคิดเป็น 138.5 เปอร์เซ็นต์ของประชากร (ราว 92.5 ล้านหมายเลข) (ไพร์ตัน พงศ์พานิชย์, 2557)

## 2) เจาะพฤติกรรมคนไทยยุคดิจิทัล ดิจิทัล โซเชียลมีเดีย-ใช้เน็ต 32 ชม./สัปดาห์

สำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (องค์การมหาชน) หรือ "สพทอ." พบว่าปัจจุบันคนไทยใช้อินเทอร์เน็ตเฉลี่ยสัปดาห์ละถึง 32 ชั่วโมง เพิ่มขึ้นจากเมื่อ 12 ปีที่แล้วถึง 76% (ปี 2544) "สุรางคณา วายุภาพ" ผู้อำนวยการ สพทอ.ระบุว่า สพทอ.ใช้เวลากว่า 2 เดือนในการเก็บข้อมูลพฤติกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตตั้งแต่กลาง เม.ย.-สิ้น พ.ค.ที่ผ่านมาจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 23,907 คน พบว่านอกจากจำนวนชั่วโมงในการใช้งานจะเพิ่มขึ้นมากแล้ว ยังมีการใช้มากกว่า 20 ชั่วโมงสูงสุดถึง 38.5% จากพัฒนาการของอุปกรณ์สื่อสาร เช่น โทรศัพท์มือถือ แท็บเล็ต รวมถึงเครือข่ายอินเทอร์เน็ตไร้สายที่ครอบคลุมมากขึ้น ที่ยังไม่เปลี่ยนแปลงมากนักเป็นช่วงเวลาในการใช้งานที่อยู่ระหว่าง 2 หูม-เที่ยงคืน แต่น่าสังเกตว่า หลังเที่ยงคืน-8 โมงเช้ามีผู้ใช้น้อยลง อาจมาจากคุณภาพและความเร็วอินเทอร์เน็ตที่ดีขึ้น จึงไม่ต้องเลือกช่วงเวลา และพบอีกว่า 2 หูม-เที่ยงคืนเป็นช่วงที่เยาวชนอายุ 15-19 ปี และ 20-24 ปี ใช้งานสูงถึง 47% และ 54.5% ตามลำดับ ซึ่งเป็นช่วงที่ผู้ปกครองส่วนใหญ่ควรตระหนักทำให้ไม่ใส่ใจเยาวชน จึงอยากฝากให้ผู้ปกครองหันมาดูแลการใช้อินเทอร์เน็ตอย่างถูกต้องและเหมาะสม แก่เยาวชนในช่วงดังกล่าว



ภาพที่ 2.1 แสดงพฤติกรรมคนใช้อินเทอร์เน็ตในประเทศไทย  
ที่มา : สำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (องค์การมหาชน)

สำหรับอุปกรณ์ที่ใช้ท่องอินเทอร์เน็ตบ่อย ที่สุดยังมาจากคอมพิวเตอร์ตั้งโต๊ะ หรือเดสก์ทอป 45% รองลงมาเป็นโน้ตบุ๊ก 25.3% สมาร์ทโฟน 22.7% แท็บเล็ต 6.8% และอื่น ๆ 0.2% ถ้าโฟกัสเฉพาะอุปกรณ์เคลื่อนที่ หรือ Mobile Device จะแบ่งเป็นสมาร์ทโฟนมากที่สุด 69.5% โน้ตบุ๊ก 67.9% และแท็บเล็ต 35.3% "เชื่อว่าใน 1-2 ปีข้างหน้า อุปกรณ์แบบเคลื่อนที่จะมีอิทธิพลสำคัญอย่างมากในโลกออนไลน์ แม้ปัจจุบันการใช้อินเทอร์เน็ตผ่านเดสก์ทอปพีซียังคงมากถึง 77.5%" ส่วนกิจกรรมยอดนิยม 3 อันดับแรก ไม่ต่างจากเดิม เช่น การรับส่งอีเมล 54.4% ค้นข้อมูล 52.5% และใช้เครือข่ายสังคมออนไลน์ 33.2% ผู้ใหญ่มักได้รับส่งอีเมลแต่เด็กเน้นเล่นเกมออนไลน์และการดาวน์โหลดและพบ ด้วยว่า 93.8% เคยใช้โซเชียลมีเดีย มีแค่ 6.2% เท่านั้นที่ไม่เคยใช้ ที่มีการใช้มากที่สุด คือ เฟซบุ๊ก 92.2% กูเกิล พลัส 63.7% และแอปพลิเคชันแชต "ไลน์" 61.1% แน่นนอนว่าอุปกรณ์ที่ใช้เป็นสมาร์ทโฟน 33.7% คอมพิวเตอร์ตั้งโต๊ะ 31.6% โน้ตบุ๊ก 24.4% ถามว่าคนไทยใช้โซเชียลมีเดียเพื่ออะไร พุดคุย 85.7% อัปเดตข้อมูลข่าวสาร 64.6% อัปโหลดแชร์รูปภาพหรือวิดีโอ 60.2% พฤติกรรมเหล่านี้ทำให้นักการตลาดนิยมนำโซเชียลมีเดียมาใช้เป็นเครื่องมือทางการตลาด โดยเฉพาะ Viral Marketing ซึ่งจะทำให้ต้องรู้จักพฤติกรรมการใช้งานของลูกค้า หากทำสำเร็จจะกลายเป็นจุดแข็งจุดขายที่ทรงพลังมาก แต่ถ้าไม่สำเร็จก็อาจทำลายความเชื่อมั่นของลูกค้าได้เช่นเดียวกัน "สทพอ." ยังสำรวจพฤติกรรมผู้ที่ซื้อสินค้าและบริการผ่านโซเชียลมีเดีย พบว่ามีผู้ที่สนใจใช้โซเชียลมีเดียเป็นช่องทางธุรกิจเกือบ 50% และเคยซื้อขายสินค้าผ่านช่องทางดังกล่าวด้วย เพราะสะดวกสบาย 76%, ราคาและโปรโมชั่นดีกว่า 45.7% ส่วนผู้ที่ไม่เคยซื้อให้

เหตุผลว่า ไม่สามารถจับต้องสินค้าได้ ไม่ไว้วางใจผู้ขาย กลัวโดนหลอก มูลค่าสินค้าที่มีการสั่งซื้อมากที่สุด อยู่ระหว่าง 501-1,000 บาท/ครั้ง ถึง 40.7% สินค้าที่มาแรง 3 อันดับ คือ แฟชั่น เช่น เสื้อผ้า กระเป๋า 59%, อุปกรณ์ไอที 34.1% และเครื่องสำอาง 30.5%

"สมหวัง เหลืองไพบุลย์ศรี" อุปนายกสมาคมผู้ประกอบการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ไทย เสริมว่า คนทำธุรกิจอีคอมเมิร์ซต้องปรับตัวนำโซเชียลมีเดียมาใช้ แต่ไม่ใช่ทั้งหมด ธุรกิจนี้ยังจำเป็นต้องอาศัยแพลตฟอร์มหลัก เนื่องจากการซื้อขายผ่านโซเชียลมีเดียยังไม่ได้แก้ปัญหาการชำระเงิน ดังนั้น เวลาที่มีการสั่งซื้อสินค้าจึงอาจเปลี่ยนใจได้ "ทิวา ยอร์ค" กรรมการผู้จัดการ กลุ่มธุรกิจอีคอมเมิร์ซ บริษัท สนุก ออนไลน์ จำกัด กล่าวว่า ไม่มีทางรู้ได้เลยว่า แนวโน้มการใช้โซเชียลมีเดียจะเป็นไปทางไหนบางคนบอกว่าไลน์จะมาแทนเฟซบุ๊ก แต่ตนมองว่าไม่มีทางเพราะการใช้คนละแบบกัน โดยเฟซบุ๊กเป็นการติดต่อเพื่อนเก่า อพสเด็ดส์ แต่ไลน์เป็นการแชตกันส่วนตัวหรือในกลุ่ม แต่ที่เห็นชัดเจนคือ การใช้มือถือเปลี่ยนไป จากสถิติการเข้าใช้เว็บไซต์ "คิลฟิช" ผ่านโทรศัพท์มือถือ ปีที่แล้วมีแค่ 10% แต่เดือนที่ผ่านมาเพิ่มเป็น 37%

"ภาวธ พงษ์วิทย์ภานุ" ในฐานะนายกสมาคมผู้ประกอบการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ไทยกล่าวว่า การใช้โซเชียลมีเดียของคนไทยโตขึ้นมาก สถิติการเข้าใช้อินสตาแกรมปัจจุบันมีกว่า 8 แสนคน/วัน มีผู้ใช้เฟซบุ๊กกว่า 19 ล้านราย เป็นเพจในการทำธุรกิจกว่า 3 แสนเพจ และยูทูปกว่า 1.8 ล้านวิดีโอ ทำให้การซื้อขายผ่านโซเชียลมีเดียมีโอกาสเพิ่มขึ้นอย่างมาก แต่สิ่งหนึ่งที่น่าเป็นห่วงตามมาคือการหลอกลวง น้อโกง

ผอ.สพชอ.ทิ้งท้ายด้วยว่า ได้สำรวจการใช้งานโครงการฟรีไวไฟของกระทรวงไอซีที พบว่า มีผู้เคยใช้บริการ 35.3% และไม่เคยใช้ 64.8% กลุ่มที่ไม่เคยใช้เพราะใช้บริการรายอื่นอยู่, ไม่มีอุปกรณ์เชื่อมต่อและอยู่นอกพื้นที่ คนเคยใช้กว่า 55.5% มีความพึงพอใจ ทั้งให้ข้อเสนอแนะว่า ควรปรับปรุงด้านความสะดวกสบายในการลงทะเบียนใช้งาน และเพิ่มระยะเวลาการใช้งาน "รัฐบาลช่วยกระตุ้นให้เกิดการใช้อินเทอร์เน็ตมากขึ้น ทั้งแจกแท็บเล็ต สร้างศูนย์กลางการเรียนรู้ไอซีทีชุมชน ฟรีไวไฟ คาดว่า ปี 2558 ประชาชนจะใช้อินเทอร์เน็ตครบถ้วนครอบคลุมกว่า 80% และในปี 2563 มากกว่า 95% ทำให้ประชาชนตื่นตัวและสะดวกสบายในการใช้งาน ยกกระดานการเข้าถึงอินเทอร์เน็ตของคนไทย"

([http://www.prachachat.net/news\\_detail.php?newsid=1373260559](http://www.prachachat.net/news_detail.php?newsid=1373260559))

## 2.5 อาชญากรรมคอมพิวเตอร์

ปัจจุบันมีหน่วยงานของต่างประเทศหลายหน่วยงานที่ทำการสำรวจข้อมูลสถิติเกี่ยวกับความเสียหายที่เกิดขึ้นจากอาชญากรรมคอมพิวเตอร์ เช่น CSI, IPRI ส่วน หน่วยงานของไทยที่ทำหน้าที่เก็บรวบรวมสถิติทางด้านอาชญากรรมคอมพิวเตอร์ ได้แก่ ศูนย์ประสานงานการรักษาความปลอดภัยคอมพิวเตอร์ประเทศไทย หรือ ไทยเซิร์ต หน่วยงานเทคโนโลยีเพื่อความมั่นคงของประเทศ สังกัดศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ หรือ เนคเทค ภายใต้คณะกรรมการธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งจากรายงานการสำรวจความเสียหายที่เกิดขึ้นของ CSI ประเทศ สหรัฐอเมริกา พบว่า ความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการขโมยข้อมูลทางคอมพิวเตอร์มีมูลค่าสูงที่สุด รองลงมาคือการฉ้อโกงทางคอมพิวเตอร์และการปล่อยไวรัสตามลำดับ ในขณะที่ AusCert ประเทศ ออสเตรเลีย ได้ทำการสำรวจความเสียหายที่เกิดจากการก่ออาชญากรรม

คอมพิวเตอร์พบว่า ความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการขโมยข้อมูลทางคอมพิวเตอร์มีมูลค่าสูงที่สุด รองลงมาคือ การปล่อยไวรัสและการเข้าถึงอินเทอร์เน็ตหรืออีเมลโดยไม่ได้รับ อนุญาตจากคนในองค์กรตามลำดับ

เว็บไซต์ ที่มีชื่อเสียงหลายเว็บไซต์ก็ได้ทำการสำรวจข้อมูลและผลกระทบของการก่อ อาชญากรรมคอมพิวเตอร์เช่นเดียวกัน โดยเฉพาะเว็บไซต์ที่มีชื่อว่า BotRevolt.com ได้ ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลสถิติที่น่าสนใจและสามารถเตือนใจผู้ที่ชื่นชอบการเล่น คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตให้ระมัดระวังตัวและไม่หลงกลตกเป็นเหยื่อได้เป็นอย่างดี

ผลสำรวจล่าสุดของเว็บไซต์ BotRevolt.com ในปีค.ศ. 2012 พบว่ามีผู้ตกเป็นเหยื่อของอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์มากกว่า 556 ล้านคนต่อปี โดยคิดเป็น 1.5 ล้านคนต่อวัน 1,080 คนต่อนาที และ 18 คนต่อวินาที โดยสามารถขโมยเงินได้มากถึง หนึ่งแสนล้านเหรียญต่อปี หรือสามารถขโมยเงินจากเหยื่อได้เฉลี่ย 197 เหรียญต่อคน ส่วนมูลเหตุจูงใจที่ทำให้ก่ออาชญากรรมคือ อันดับหนึ่ง เหตุผลทางการเงินร้อยละ 96 ความไม่เห็นด้วยหรือการประท้วงร้อยละ 3 ทำไปเพราะความสนุกสนาน ความอยากรู้อยากเห็น ความภาคภูมิใจร้อยละ 2 และสุดท้าย ความโกรธแค้นส่วนตัวร้อยละ 1

นอกจากนี้ การสำรวจยังพบอีกด้วยว่าอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์สามารถเข้าถึงคอมพิวเตอร์ของเรา ผ่านการลักลอบเจาะระบบ (Hacking) มากที่สุดเป็นอันดับหนึ่งร้อยละ 81 อันดับสองคือ มัลแวร์ (Malware) ร้อยละ 69 การขโมยข้อมูลโดยตรงโดยการลักลอบทำสำเนาข้อมูลในบัตรเครดิต ATM หรือ ทำบัตรปลอม ร้อยละ 10 การหลอกลวงข้อมูลตัวต่อตัว ทางโทรศัพท์และผ่านอีเมลร้อยละ 7 และสุดท้ายคือการนำข้อมูลของลูกค้ายามาเปิดเผยร้อยละ 5

นอกจากการสำรวจของเว็บไซต์ชื่อดังที่ได้กล่าว ไปข้างต้นแล้ว ยังมีบริษัทชั้นนำอีกหลายบริษัทที่ได้เผยแพร่ผลสำรวจผลกระทบที่ได้รับจากการก่อ อาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์นี้ ยกตัวอย่างเช่น บริษัท Symantec บริษัท ผู้พัฒนาซอฟต์แวร์แอนติไวรัสและระบบรักษาความปลอดภัยบนอินเทอร์เน็ต ได้เปิดเผยว่า ชาวอเมริกันมากกว่า 74 ล้านราย ตกเป็นเหยื่อของอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ สูญเงินเป็นมูลค่าทั้งสิ้น 3.2 หมื่นล้านเหรียญฯ ในขณะที่จีนสูญเงินไป 2.5 หมื่นล้านเหรียญ ตามมาด้วยบราซิล 1.5 หมื่นล้านเหรียญและอินเดีย 4 พันล้านเหรียญ

ในประเทศไทยนั้น หลังจากที่ได้มีการประกาศออกใช้พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ก็ได้มีการรวบรวมการดำเนินคดีตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับ คอมพิวเตอร์เพื่อเก็บเป็นสถิติ โดยตัวอย่างข้อมูลจากศูนย์ประสานงานการรักษาความปลอดภัยคอมพิวเตอร์ไทย หรือ ไทยเซิร์ต ในปีพ.ศ. 2550-2554 พบ สถิติเว็บไซต์หน่วยงานด้านการศึกษาที่มีไวรัส มากกว่าเว็บไซต์หน่วยงานอื่น คิดเป็นร้อยละ 48 และในปีพ.ศ. 2555 ประเทศไทยมีสถิติการหลอกลวงดัดมตุ้นทางอินเทอร์เน็ตมากที่สุดในจำนวนภัยคุกคาม คิดเป็นร้อยละ 67

ในส่วนของคดีความ จากการรวบรวมข้อมูลตั้งแต่เดือนกรกฎาคมพ.ศ. 2550 จนถึง เดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2553 พบว่ามีคดีความที่เข้าข่ายผิดกฎหมายพระราชบัญญัติฯทั้งสิ้น 185 คดี โดยแบ่งเป็นในพ.ศ. 2550 จำนวน 9 คดี, พ.ศ. 2551 จำนวน 28 คดี, พ.ศ. 2552 จำนวน 72 คดี, และในพ.ศ. 2553 จำนวน 73 คดี โดยสามารถจำแนกคดีได้ตาม ชั้นของกระบวนการพิจารณาคดี และ ผลของคดี ดังนี้

1. คดีที่อยู่ในชั้นพนักงานสอบสวนหรือเจ้าหน้าที่ตำรวจ 74 คดี
2. คดีที่พนักงานอัยการสั่งฟ้อง 43 คดี
3. คดีที่พนักงานอัยการสั่งไม่ฟ้อง 1 คดี
4. คดีที่มีการไต่ถามความ ยอมความ ถอนฟ้อง 10 คดี
5. คดีที่ศาลพิพากษายกฟ้องโจทก์ 2 คดี
6. คดีที่ศาลพิพากษาว่าจำเลยมีความผิด 37 คดี
7. คดีที่ศาลพิพากษาแล้ว แต่ไม่สามารถเข้าถึงผลการพิจารณาคดีได้ 14 คดี
8. คดีที่พนักงานสอบสวนตั้งข้อหาตามพ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ แต่พนักงานอัยการไม่ได้สั่งฟ้องตามข้อหาดังกล่าวหรือศาลไม่ได้พิพากษาว่า เป็นความผิดตามพ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ 4 คดี

สำหรับประเภทของการกระทำความผิดที่เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ ตามพ.ร.บ.คอมพิวเตอร์นั้น สามารถจำแนกออกได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ ด้วยกัน คือ

1. อาชญากรรมคอมพิวเตอร์ในรูปแบบดั้งเดิม ซึ่งเป็นการกระทำความผิดต่อตัวข้อมูล หรือระบบคอมพิวเตอร์โดยตรงตามมาตรา 5-13 อาทิ การเจาะระบบ การดักข้อมูล หรือการก่อวินาศกรรมคอมพิวเตอร์ด้วยการเผยแพร่โปรแกรมทำลาย
2. ความผิดที่ว่าด้วยตัวเนื้อหาของข้อมูลที่เข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ที่ประชาชนสามารถเข้าถึงได้ตามมาตรา 14-16 เช่น การเผยแพร่ภาพลามก การเผยแพร่ข้อมูลที่ขัดต่อความมั่นคง หรือการหมิ่นประมาทด้วยการตัดต่อภาพ เป็นต้น จากการเก็บสถิติคดีในช่วงเวลา 3 ปี ภายหลังพ.ร.บ.คอมพิวเตอร์มีผลใช้บังคับ หากพิจารณาสัดส่วนของคดีต่าง ๆ ที่ศาลพิพากษาพิพากษาแล้ว จะพบว่าเป็นคดีที่เป็นความผิดต่อตัวระบบหรือตัวข้อมูลคอมพิวเตอร์ ซึ่งอยู่ในหมวดอาชญากรรมคอมพิวเตอร์แบบดั้งเดิม จำนวน 45 คดี คิดเป็นร้อยละ 24.32 ของคดีทั้งหมด ในขณะที่คดีที่เป็นความผิดที่ว่าด้วยเนื้อหาปริมาณถึง 128 คดี คิดเป็นร้อยละ 69.19 ของคดีทั้งหมด นอกนั้นเป็นส่วนของข้อมูลไม่ชัดเจนอีก 12 คดี หรือร้อยละ 6.49

## 2.6 การใช้สถิติเพื่อวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากที่ได้เก็บหรือรวบรวมข้อมูลและดำเนินการจัดระเบียบข้อมูลให้อยู่ในสภาพที่เรียบร้อยพร้อมที่จะนำไปวิเคราะห์ได้แล้ว งานในขั้นต่อไปของผู้วิจัยคือการตัดสินใจว่าจะนำสถิติอะไรมาใช้ ซึ่งในการนี้ผู้วิจัยจะต้องทราบตั้งแต่แรกว่าข้อมูลที่มีอยู่ในลักษณะใดและต้องการเสนอผลการวิเคราะห์อะไร

ข้อมูลที่เก็บรวบรวมมาได้บางครั้งยังมีรูปแบบที่กระจัดกระจายเป็นรายบุคคล ไม่เป็นระบบ จำเป็นต้องมีกระบวนการจัดกระทำข้อมูลเหล่านั้นให้เป็นระบบหรือเป็นหมวดหมู่เกิดเป็นสารสนเทศที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ เพื่อสรุปอ้างอิงไปยังประชากรต่อไป ศาสตร์ที่ถูกนำมาเข้ามาช่วยในขั้นตอนของการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือไปจนถึงการอ้างอิงเหล่านี้ เรียกว่า สถิติ

## 1) ความหมายของสถิติ

คำว่าสถิติ (Statistics) มาจากภาษาเยอรมันว่า Statistics มีรากศัพท์มาจาก Stat หมายถึง ข้อมูลหรือสารสนเทศ ซึ่งจะอำนวยความสะดวกต่อการบริหารประเทศในด้านต่างๆ เช่น การทำสำมะโนครัวเพื่อจะทราบจำนวนพลเมืองในประเทศทั้งหมด ในสมัยต่อมา คำว่า สถิติ ได้หมายถึง ตัวเลขหรือข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวม เช่น จำนวนผู้ประสบอุบัติเหตุบนท้องถนน อัตราการเกิดของเด็กทารก ปริมาณน้ำฝนในแต่ละปี เป็นต้น สถิติในความหมายที่กล่าวมานี้เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า ข้อมูลทางสถิติ (Statistical data)

อีกความหมายหนึ่ง สถิติ หมายถึง วิธีการที่ว่าด้วยการเก็บรวบรวมข้อมูล การนำเสนอ ข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล และการตีความหมายข้อมูล สถิติในความหมายนี้เป็นทั้งวิทยาศาสตร์และศิลปศาสตร์ เรียกว่า สถิติศาสตร์

## 2) ประเภทของสถิติ

สถิติแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

### 2.1) สถิติพรรณนา (Descriptive Statistics)

เป็นสถิติที่ใช้อธิบายคุณลักษณะของสิ่งที่ต้องการศึกษากลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ไม่สามารถอ้างอิงไปยังกลุ่มอื่นๆ ได้ สถิติที่อยู่ในประเภทนี้ เช่น ค่าเฉลี่ย ค่ามัธยฐาน ค่าฐานนิยม ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าพิสัย ฯลฯ

### 2.2) สถิติอ้างอิง (Inferential statistics)

เป็นสถิติที่ใช้อธิบายคุณลักษณะของสิ่งที่ต้องการศึกษากลุ่มใดกลุ่มหนึ่งหรือหลายกลุ่ม แล้วสามารถอ้างอิงไปยังกลุ่มประชากรได้ โดยกลุ่มที่นำมาศึกษาจะต้องเป็นตัวแทนที่ดีของประชากร ตัวแทนที่ดีของประชากรได้มาโดยวิธีการสุ่มตัวอย่าง และตัวแทนที่ดีของประชากรเรียกว่า กลุ่มตัวอย่าง สถิติอ้างอิงแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ

2.2.1) สถิติพารามิเตอร์ (Parametric Statistics) เป็นวิธีการทางสถิติที่จะต้องเป็นไปตามข้อตกลงเบื้องต้น 3 ประการ ดังนี้

- (1) ข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้จะต้องอยู่ในระดับช่วงขึ้นไป (Interval Scale)
- (2) ข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้จากกลุ่มตัวอย่างจะต้องมีการแจกแจงเป็นโค้งปกติ
- (3) กลุ่มประชากรแต่ละกลุ่มที่นำมาศึกษาจะต้องมีความแปรปรวนเท่ากัน

สถิติที่อยู่ในประเภทนี้ เช่น t-test, Z-test, ANOVA, Regression ฯลฯ

2.2.2) สถิติไร้พารามิเตอร์ (Nonparametric Statistics) เป็นวิธีการทางสถิติที่สามารถนำมาใช้ได้โดยปราศจากข้อตกลงเบื้องต้นทั้ง 3 ประการข้างต้น สถิติที่อยู่ในประเภทนี้ เช่น ไคสแควร์, Median Test, Sign test ฯลฯ

สถิติที่นำมาใช้ในการวิเคราะห์ผลมีดังนี้

### 1. คำร้อยละ ใช้สูตร

$$\text{ร้อยละของข้อใดๆ} = \frac{\text{ความถี่ของข้อนั้น} \times 100}{\text{จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม}}$$

## 2. ค่าเฉลี่ย (Mean) ใช้สูตร

$$\text{ค่าเฉลี่ย} = \frac{\text{ผลรวมของข้อมูลทั้งหมด}}{\text{จำนวนข้อมูลทั้งหมด}}$$

## 3. ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ใช้สูตร

$$\sigma \text{ หรือ s.d.} = \sqrt{\frac{n \sum x_i^2 - \left( \sum x_i \right)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ  $\sigma$  แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากร

$x$  แทน ข้อมูลแต่ละจำนวน

$n$  แทน จำนวนข้อมูลทั้งหมด

4. การทดสอบ t-test ([www.crc.ac.th/online/75106/20091117092414.doc](http://www.crc.ac.th/online/75106/20091117092414.doc))

กระบวนการทางสถิติ t-test เป็นการแจกแจงแบบ Student's สำหรับเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย 2 ค่า นอกจากนั้นยังแสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในแต่ละตัวแปรด้วย ซึ่งสถิติ t-test สามารถแบ่งการวิเคราะห์ได้เป็น 2 กรณี

กรณีที่ 1 กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 ไม่สัมพันธ์กัน (อิสระต่อกัน) เรียกว่า Independent t-test

ถ้ากลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 ไม่สัมพันธ์กัน (อิสระต่อกัน) ในการทดสอบสมมุติฐานที่ต้องการหาความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มหนึ่งว่าแตกต่างจากอีกกลุ่มหนึ่งหรือไม่ เช่น ต้องการทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบปกติกับกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบพิเศษว่าจะมีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันหรือไม่ ในกรณีนี้กลุ่มตัวอย่างสองกลุ่มเป็นอิสระจากกัน เราสามารถตั้งสมมุติฐานได้ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{สมมุติฐาน 1} \quad H_0: \mu_1 &= \mu_2 \\ H_1: \mu_1 &\neq \mu_2 \quad \text{หรือ} \end{aligned}$$

$$\begin{aligned} \text{สมมุติฐาน 2} \quad H_0: \mu_1 &= \mu_2 \\ H_1: \mu_1 &> \mu_2 \quad \text{หรือ} \end{aligned}$$

$$\begin{aligned} \text{สมมุติฐาน 3} \quad H_0: \mu_1 &= \mu_2 \\ H_1: \mu_1 &< \mu_2 \end{aligned}$$

สูตรคำนวณ

ขั้นแรก คำนวณหาว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีความแปรปรวนแตกต่างกันหรือไม่ ด้วย

สูตร F-test มีสมมุติฐานดังนี้

$$H_0: \sigma_1^2 = \sigma_2^2$$



$$H_1: \sigma_1^2 \neq \sigma_2^2$$

คำนวณด้วยสูตร

$$F = \frac{S_1^2}{S_2^2}; \quad df_1 = n_1 - 1; df_2 = n_2 - 1$$

พิจารณาค่า F-test ถ้า F-test ที่คำนวณได้ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ( $\text{Sig} > \alpha$ ) นั่นคือยอมรับ  $H_0$  แสดงว่าความแปรปรวนของทั้งสองกลุ่มเท่ากัน จะใช้สูตรที่ 1 (Pooled Variance) ถ้าค่า F-test ที่คำนวณได้มีนัยสำคัญทางสถิติ ( $\text{Sig} < \alpha$ ) นั่นคือปฏิเสธ  $H_0$  ยอมรับ  $H_1$  แสดงว่าความแปรปรวนของทั้งสองกลุ่มไม่เท่ากัน จะใช้สูตรที่ 2 แทน (Separate Variance)

ขั้นที่สอง เลือกใช้สูตรคำนวณค่า t-test

สูตรที่ 1 เมื่อ  $\sigma_1^2 = \sigma_2^2$

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{(n_1 - 1)S_1^2 + (n_2 - 1)S_2^2}{n_1 + n_2 - 2} \left[ \frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right]}}$$

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

สูตรที่ 2 เมื่อ  $\sigma_1^2 \neq \sigma_2^2$

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2}}}$$

$$df = \frac{\left( \frac{S_1^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2} \right)^2}{\frac{\left( \frac{S_1^2}{n_1} \right)^2}{n_1 - 1} + \frac{\left( \frac{S_2^2}{n_2} \right)^2}{n_2 - 1}}$$

การพิจารณาค่าสถิติ t ที่คำนวณได้ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ( $\text{Sig} > \alpha$ ) นั่นคือยอมรับ  $H_0$  แสดงว่าค่าเฉลี่ยของ 2 กลุ่มไม่มีความแตกต่างกัน ถ้าค่า t ที่คำนวณได้มีนัยสำคัญทางสถิติ ( $\text{Sig} < \alpha$ ) นั่นคือปฏิเสธ  $H_0$  ยอมรับ  $H_1$  แสดงว่ามีค่าเฉลี่ยของ 2 กลุ่มแตกต่างกัน (มากกว่า หรือน้อยกว่า)

##### 5. การวิเคราะห์ความแปรปรวน One - way ANOVA

การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way ANOVA) เป็นการทดสอบความแตกต่างของประชากรที่มีลักษณะที่สนใจลักษณะเดียวแต่มีข้อมูลจากหลายประชากร

จากความหมายดังกล่าวอาจกล่าวได้ว่าเป็นการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของประชากรตั้งแต่สองประชากรขึ้นไปที่มีลักษณะที่ต้องการทดสอบเพียงลักษณะเดียว เช่น การทดสอบระหว่างคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่สอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย 4 โรงเรียน ว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่ เป็นต้น ซึ่งตัวแปรที่ใช้ในการวิเคราะห์ ตัวแปรตามจะต้องมีระดับการวัดอยู่ในระดับอันตรภาค (Interval scale) ขึ้นไป ส่วนตัวแปรอิสระจะมีเพียงตัวเดียวและต้องอยู่ในระดับนามบัญญัติ (Nominal scale) ซึ่งจะแบ่งออกเป็น k ระดับ

ส่วนการทดสอบจะใช้สถิติ F-test ในการทดสอบ ซึ่งลักษณะการตั้งสมมติฐานจะเป็นดังนี้

$$H_0: \mu_1 = \mu_2 = \mu_3 = \dots = \mu_k$$

$H_1$ : ค่า  $\mu$  อย่างน้อย 1 คู่แตกต่างกัน

สถิติที่ใช้ทดสอบ

$$F = \frac{MS_b}{MS_w} \quad df = k - 1 \text{ และ } n - k$$

สามารถเขียนเป็นตารางวิเคราะห์ความแปรปรวน ได้ดังนี้

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
Between	SSb	k-1	MSb	$\frac{MSb}{MSw}$
Within	SSw	n-k	MSw	MSw
Total	SSt	n-1		

การพิจารณาหาค่าสถิติ F ที่คำนวณได้ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ( $\text{Sig} > \alpha$ ) นั่นคือยอมรับ  $H_0$  แสดงว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่มไม่มีความแตกต่างกัน ถ้าค่า F ที่คำนวณได้มีนัยสำคัญทางสถิติ ( $\text{Sig} < \alpha$ ) นั่นคือปฏิเสธ  $H_0$  ยอมรับ  $H_1$  แสดงว่ามีค่าเฉลี่ยอย่างน้อย 1 คู่ที่แตกต่างกัน หากต้องการทราบว่าคู่ใดบ้างที่แตกต่างกันให้ดำเนินการเปรียบเทียบต่อไป ซึ่งก็มีวิธีเปรียบเทียบหลายวิธีดังนี้

1. วิธี Least significance difference
2. วิธี Duncan's multiple-range test
3. วิธี Student-Newman-Keuls test
4. วิธี Turkey's alternate test
5. วิธี Scheffe's test เป็นต้น

## 2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สาวตรี สุขศรี,ศิริพล กุศลศิลป์วุฒิ, อรพิน ยิงยงพัฒนา คณะวิจัย "ผลกระทบจากพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 และนโยบายของรัฐกับสิทธิเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น" คณะผู้วิจัยได้รวบรวมสถิติการดำเนินคดีตามพ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ฯ 2550 พบว่า ตั้งแต่มีการบังคับใช้กฎหมายในปี 2550 จนกระทั่งเดือนธันวาคม 2554 มีจำนวนคดีที่ถูกบังคับตามกฎหมายฉบับนี้ทั้งสิ้น

325 คดี โดยปีที่มีการดำเนินคดีสูงสุดคือปี 2553 ซึ่งมีทั้งสิ้น 104 คดี รองลงมาคือปี 2554 และ 2552 จำนวน 97 และ 80 คดี ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม ข้อมูลดังกล่าวนี้เป็นข้อมูลที่ได้จากการขอจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องโดยตรง เท่านั้น ยังมีข้อมูลที่สะท้อนความเป็นจริงทั้งหมด

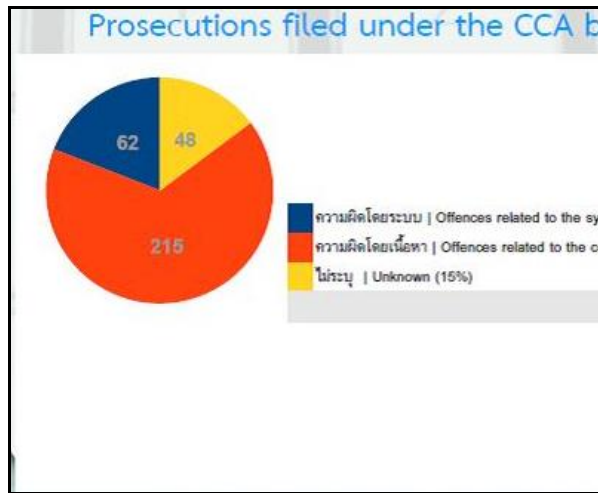


ภาพที่ 2.2 จำนวนคดีตาม พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ฯ 2550 ตั้งแต่ปี 2550-2554

ที่มาภาพ: <http://ilaw.or.th/node/1758>

ความผิดตาม พ.ร.บ. คอมพิวเตอร์ 2550 สามารถแบ่งแยกได้ออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ อย่างแรกคือ ความผิดโดยระบบ ซึ่งหมายถึง การทำความผิด ไปที่ตัวระบบหรือข้อมูลคอมพิวเตอร์ เช่น การจารกรรมข้อมูล การแฮ็กระบบ เป็นต้น ความผิดดังกล่าวนี้จะมีความผิดตามมาตรา 5 – 12 ของพ.ร.บ. คอมพิวเตอร์ 2550 ส่วนประเภทที่สองคือ ความผิดต่อเนื้อหา ซึ่งได้แก่ การโพสต์ข้อความไปตามสื่อออนไลน์ ซึ่งเป็นความผิดตามมาตรา 14 – 16 (การโพสต์ข้อมูลที่เป็นเท็จ การโพสต์ข้อมูลที่เป็นภัยต่อความมั่นคง การโพสต์เนื้อหาลามก เป็นต้น)

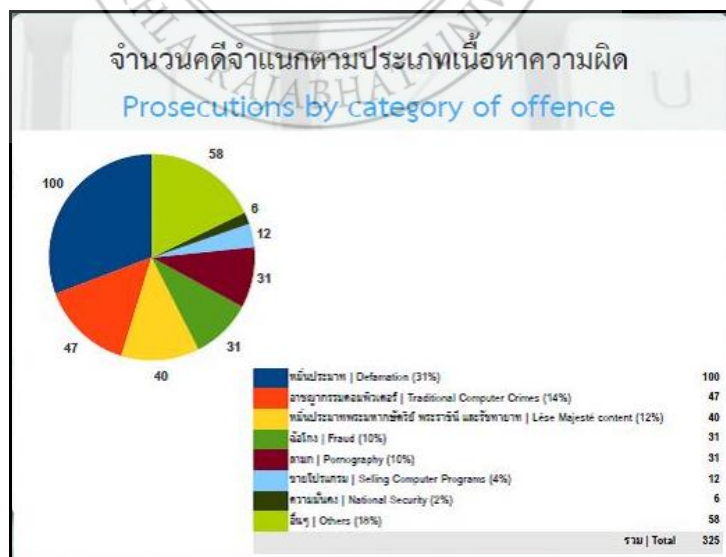
การศึกษาของคณะผู้วิจัยพบว่า ในจำนวนคดีทั้งหมด 325 คดี มีการทำผิดโดยระบบเพียงแค่ 62 คดี หรือคิดเป็นร้อยละ 19 ของคดีทั้งหมด ในขณะที่คดีส่วนใหญ่ๆนั้นเป็นความผิดต่อเนื้อหาซึ่งมีมากถึง 215 คดี หรือร้อยละ 66 ของคดีทั้งหมด



□ ภาพที่ 2.3 คดีที่ฟ้องร้องตาม พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ฯ 2550 ทั้งหมด

□ ที่มาภาพ: <http://ilaw.or.th/node/1758>

□ เมื่อพิจารณารายละเอียดจะพบว่า คดีที่มีเนื้อหาความผิดเกี่ยวข้องกับการหมิ่นประมาทต่อบุคคลมีสัดส่วนมากที่สุด ในคดีที่ถูกฟ้องตาม พ.ร.บ. คอมพิวเตอร์ 2550 ทั้งหมด นั่นคือ มีจำนวนทั้งสิ้น 100 คดี รองลงมาได้แก่ คดีที่เป็นอาชญากรรมคอมพิวเตอร์โดยแท้ (เช่น การเจาะข้อมูล การส่งสแปม) มี 47 คดี อันดับที่สามคือ คดีที่มีเนื้อหาความผิดเกี่ยวข้องกับการหมิ่นประมาทกษัตริย์ พระราชินี และรัชทายาท มีจำนวนทั้งสิ้น 40 คดี อันดับที่ 4 มีสองประเภท คือ คดีที่เกี่ยวข้องกับการฉ้อโกง เช่น โปสท์ข้อความหลอกลวงของ และคดีที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาลามก ซึ่งมีเท่ากัน คือ 31 คดี ที่เหลือส่วนน้อยเป็นคดีที่เกี่ยวข้องกับการขายโปรแกรม คดีที่เกี่ยวกับความมั่นคง และคดีอื่นๆ



□ ภาพที่ 2.4 จำนวนคดีจำแนกตามประเภทเนื้อหาความผิด

□ ที่มาภาพ: <http://ilaw.or.th/node/1758>

สิริธร เจริญรัตน์ และชฎารัตน์ พิพัฒนนันท์ (2552) จัดทำวิจัยเรื่องความรู้เกี่ยวกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาวิทยาการคอมพิวเตอร์ ของมหาวิทยาลัยเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยได้ศึกษาระดับความรู้เกี่ยวกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยคือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาวิทยาการคอมพิวเตอร์ ของมหาวิทยาลัยเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 490 คน ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยซึ่งแบ่งเป็นสองส่วน ส่วนแรกเป็นแบบสอบถาม ส่วนที่สองเป็นแบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ในหมวด 1 ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ จากนั้นนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามและแบบทดสอบมาวิเคราะห์ โดยในส่วนของแบบสอบถามใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS ค่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน t-test และ Chi-square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ในส่วนแบบทดสอบใช้โปรแกรม TAP เพื่อวิเคราะห์คุณภาพของแบบทดสอบที่ใช้ในการวัดความรู้ เช่น ค่าความยาก ค่าอำนาจจำแนก ผลการวิจัย พบว่า (1) นักศึกษาส่วนใหญ่มีความรู้ในระดับปานกลาง รองลงมา คือ ระดับดี ระดับอ่อน และระดับดีมาก ตามลำดับ (2) นักศึกษาต่างเพศมีความรู้ในพระราชบัญญัตินี้ไม่แตกต่างกัน และ (3) นักศึกษาต่างชั้นปีมีความรู้ในพระราชบัญญัตินี้แตกต่างกัน

กมลวรรณ สุภวัฒน์ชัย (2551) จัดทำวิจัยเรื่องความรู้ความเข้าใจของประชาชนเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ในการประยุกต์ใช้คอมพิวเตอร์และระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ต: กรณีศึกษา บริษัท จีเอ็มเอ็ม แกรมมี่ จำกัด (มหาชน) โดยการวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความรู้ความเข้าใจของประชาชนต่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ศึกษาช่องทางในการรับข่าวสารพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ของประชาชนและศึกษาลักษณะการใช้คอมพิวเตอร์และระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตของ ประชาชน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษามีจำนวน 357 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสอบถาม ผลการวิเคราะห์ข้อมูลนำเสนอในรูปแบบของ ความถี่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติที่ใช้ Independent T-test และ One-way ANOVA และ Crosstab ในการทดสอบสมมติฐาน ซึ่งประมวลผลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อการวิเคราะห์ทางสถิติ ผลการศึกษารูปได้ดังนี้ การวิเคราะห์ข้อมูลความรู้ความเข้าใจพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ พ.ร.บ.ดังกล่าว ในการใช้คอมพิวเตอร์และระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตในระดับที่ รู้ มากที่สุด 3 ระดับ ได้แก่การดักข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ กลุ่มตัวอย่างส่วนมาก รู้ คิดเป็นร้อยละ 62.2 การเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ กลุ่มตัวอย่างส่วนมาก รู้ คิดเป็นร้อยละ 61.9 และการเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ กลุ่มตัวอย่างส่วนมาก รู้ คิดเป็นร้อยละ 60.8 แต่มีเรื่องในกลุ่มตัวอย่างมีระดับความรู้ความเข้าใจในระดับที่ ไม่รู้ คือ เรื่องการกระทำความผิดนอกราชอาณาจักรซึ่งต้องรับโทษในราชอาณาจักร คิดเป็นร้อยละ 73.7 การทดสอบสมมติฐานทางด้านประชากรศาสตร์ สรุปได้ว่าแผนกที่แตกต่างกันมีผลทำให้ความรู้ความเข้าใจต่อพระราชบัญญัติแตกต่างกัน โดยพบว่า แผนกธุรกิจด้านสื่อมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติที่แตกต่างจากแผนกอื่นๆ ในเรื่องการล่วงรู้มาตรการป้องกันการเข้าถึงและนำไปเปิดเผยโดยมิชอบ การดักข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ การรบกวนระบบคอมพิวเตอร์

โดยมิชอบ การกระทำความผิดที่ก่อให้เกิดความเสียหายหรือส่งผลกระทบต่อความมั่นคงของ ประเทศการ  
ปลอมแปลงข้อมูลคอมพิวเตอร์หรือเผยแพร่เนื้อหาที่ไม่เหมาะสม การลงโทษในการกระทำความผิดของ  
ผู้ให้บริการ ในกรณีที่ให้ความร่วมมือ , สนับสนุนให้ผู้ให้บริการกระทำความผิดและการเผยแพร่ภาพจากการตัดต่อ  
หรือคัดแปลง ให้ผู้อื่นดูหมิ่นหรืออับอาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05



### บทที่ 3

#### วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ เพื่อศึกษาพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา โดยมีวิธีการดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนดังนี้

#### 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1) ประชากร คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคปกติ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ที่กำลังศึกษาอยู่ระหว่างชั้นปีที่ 1-4 จำนวน 14,855 คน

2) กลุ่มตัวอย่าง คือ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้วิธีสุ่มแบบสะดวก โดยวิธียามาเน่ โดยทำการสุ่มตัวอย่างจากนักศึกษา ภาคปกติ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ที่กำลังศึกษาอยู่ระหว่างชั้นปีที่ 1-4

$$n = \frac{N}{1 + N(e)^2}$$

e = ความคลาดเคลื่อนของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งกำหนดให้มีร้อยละ 5

N = ขนาดประชากร

n = ขนาดกลุ่มตัวอย่าง

แทนค่าในสูตรคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างประชากร ได้ดังนี้

$$n = \frac{14,855}{1 + 14,855(0.05)^2}$$

$$= 390 \text{ คน}$$

เพื่อให้การเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างมีความครอบคลุมและสะดวก ผู้วิจัยจึงเก็บตัวอย่างทั้งสิ้นจำนวน 400 คน

### 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ใช้แบบสอบถาม โดยแบ่งเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบ เป็นแบบตรวจสอบรายการ

ตอนที่ 2 แบบสอบถามระดับความรู้เกี่ยวกับพระพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

โดยแบบสอบถามในตอนที่ 2 จะเป็นแบบสอบถามคำถามให้ตอบรับหรือปฏิเสธ (Yes-No question) โดยหากผู้ตอบแบบสอบถามตอบถูก ให้ 1 คะแนน ตอบผิด ให้ 0 คะแนน

เกณฑ์การให้คะแนน ใช้คะแนนรวมของแบบสอบถามทั้งตอน จะใช้ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็นเกณฑ์ในการแบ่งคะแนนที่ได้ออกเป็นระดับความรู้แต่ละระดับ ดังนี้

เกณฑ์	ระดับความรู้
มากกว่า $\bar{X} + 1.5 \text{ S.D.}$	หมายถึง ดีมาก
$\bar{X} + 0.5 \text{ S.D.}$ ถึง $\bar{X} + 1.5 \text{ S.D.}$	หมายถึง ดี
$\bar{X} - 0.5 \text{ S.D.}$ ถึง $\bar{X} + 0.5 \text{ S.D.}$	หมายถึง ปานกลางหรือพอใช้
น้อยกว่า $\bar{X} - 0.5 \text{ S.D.}$	หมายถึง อ่อนหรือไม่ดี

การประเมินระดับความรู้ ดังนี้

ระดับความรู้	เกณฑ์
ดีมาก	มากกว่า 10.53
ดี	8.36 – 10.53
ปานกลางหรือพอใช้	6.19 – 8.35
อ่อนหรือไม่ดี	น้อยกว่า 6.19

ตอนที่ 3 แบบสอบถามพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต

โดยแบบสอบถามในตอนที่ 3 จะเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า ที่มีระดับความคิดเห็นเป็น 5 ระดับ

การประเมินระดับพฤติกรรม

โดยตัดแปลงจาก การใช้คะแนนเฉลี่ยโดยอาศัยเกณฑ์ของเบส (Best, 1963 : 257, อ้างในวรรณฤดี แก้วแกมแข, 2544) มาจัดระดับพฤติกรรม ดังนี้



	เกณฑ์		ระดับพฤติกรรม
ค่าเฉลี่ย	4.50-5.00	หมายถึง	ไม่เคย
ค่าเฉลี่ย	3.50-4.49	หมายถึง	นานๆ ครั้ง
ค่าเฉลี่ย	2.50-3.49	หมายถึง	บ่อย
ค่าเฉลี่ย	1.50-2.49	หมายถึง	บ่อยมาก
ค่าเฉลี่ย	1.00-1.49	หมายถึง	เป็นประจำ

### 3.3 วิธีดำเนินการออกแบบสอบถาม

- 1) ศึกษาค้นคว้าเอกสารที่เกี่ยวข้องเพื่อกำหนดกรอบความคิดในการสร้างแบบสอบถาม
- 2) สร้างแบบสอบถาม
- 3) ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถามที่สร้าง เพื่อประเมินความเที่ยงตรงด้านเนื้อหาของแบบสอบถาม ซึ่งผลการประเมินผล ได้ค่า IOC = 1 โดยมีการปรับแก้ในบางข้อคำถาม และผู้วิจัยได้ดำเนินการปรับแก้ตามที่ผู้เชี่ยวชาญเสนอแนะ
- 4) นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try out) โดยนำไปทดสอบกับประชากรที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน เพื่อตรวจสอบความเข้าใจเกี่ยวกับกรใช้ภาษาในแบบสอบถาม แล้วนำมาแก้ไขปรับปรุง
- 5) ทดสอบหาความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยใช้สูตร สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แอลฟา (Alpha Coefficients) ของครอนบาช (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .886
- 6) จัดพิมพ์แบบสอบถาม แล้วนำไปให้กลุ่มตัวอย่าง
- 7) นำแบบสอบถามที่ได้กลับคืนมาคัดเลือกรายละเอียดฉบับที่สมบูรณ์สำหรับนำไปวิเคราะห์ข้อมูล

### 3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามมาทำการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลผล โดยใช้โปรแกรมประยุกต์ด้านคอมพิวเตอร์สำหรับงานวิจัยทางสังคมศาสตร์ (โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ Statistical Package for the Social Science for Windows V.22) มาช่วยในการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

- 1) วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ ชั้นปี และคณะ โดยใช้สถิติพรรณนาแจกแจงความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percent)
- 2) วิเคราะห์ระดับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ด้านความรู้เกี่ยวกับความผิดและบทลงโทษ ด้านความรู้เกี่ยวกับพนักงานเจ้าหน้าที่ และด้านความรู้เกี่ยวกับผู้ให้บริการ โดยใช้สถิติพรรณนาแจกแจงความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percent)
- 3) วิเคราะห์ระดับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 โดยใช้สถิติพรรณนาแจกแจงความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percent)

4) วิเคราะห์การเปรียบเทียบระดับความรู้เกี่ยวกับพระพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 กับลักษณะทางด้านเพศและชั้นปี โดยใช้การทดสอบค่า ไคสแควร์ (Chi-Square)

5) วิเคราะห์ระดับพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต โดยใช้สถิติค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

6) วิเคราะห์การเปรียบเทียบระดับพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตของลักษณะทางด้านเพศและชั้นปี โดยทดสอบค่าสถิติค่าที (T-Test) แบบ Independent และค่าเอฟ (F-Test) โดยวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA)



## บทที่ 4

### ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาเรื่องพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตที่เสี่ยงต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ผู้วิจัยได้นำเสนอสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผลการศึกษาและผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

#### สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการแปลความหมาย ผู้วิจัยได้ใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
S.D	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
N	แทน	ขนาดของกลุ่มประชากร
n	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
$\chi^2$	แทน	ค่าไคสแควร์
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบค่าที
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบค่าเอฟ
P	แทน	ความน่าจะเป็น
df	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ
SS	แทน	ผลบวกยกกำลังสองของคะแนน
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยผลบวกยกกำลังสองของคะแนน
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ ชั้นปี อายุ และคณะ โดยใช้สถิติพรรณนาแจกแจงความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percent)

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ระดับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ด้านความรู้เกี่ยวกับความผิดและบทลงโทษ ด้านความรู้เกี่ยวกับพนักงานเจ้าหน้าที่ และด้านความรู้เกี่ยวกับผู้ให้บริการ โดยใช้สถิติพรรณนาแจกแจงความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percent)

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ระดับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 โดยใช้สถิติพรรณนาแจกแจงความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percent)

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบระดับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 กับลักษณะทางด้านเพศ และชั้นปี โดยใช้การทดสอบค่าไคสแควร์ (Chi – Square)

ตอนที่ 5 ผลการวิเคราะห์ระดับพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต โดยใช้สถิติค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

ตอนที่ 6 ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบระดับพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตของลักษณะทางด้านเพศและชั้นปี โดยทดสอบค่าสถิติค่าที (T-Test) แบบ Independent และค่าเอฟ (F-Test) โดยวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA)

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ ชั้นปี อายุ และคณะ

ตารางที่ 4-1 ค่าความถี่และค่าร้อยละของข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ชาย	181	45.3
หญิง	219	54.8
รวม	400	100.0

จากตารางที่ 4-1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามเพศ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาเพศหญิง จำนวน 219 คน คิดเป็นร้อยละ 54.8 และนักศึกษาเพศชายจำนวน 181 คน คิดเป็นร้อยละ 45.3

ตารางที่ 4-2 ค่าความถี่และค่าร้อยละของข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามชั้นปี

ชั้นปี	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ชั้นปีที่ 1	169	42.3
ชั้นปีที่ 2	92	23.0
ชั้นปีที่ 3	43	10.8
ชั้นปีที่ 4	96	24.0
รวม	400	100.0

จากตารางที่ 4-2 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามชั้นปี พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 169 คน คิดเป็นร้อยละ 42.3 รองลงมาคือชั้นปีที่ 4 จำนวน 96 คน คิดเป็นร้อยละ 24.0 ชั้นปีที่ 2 จำนวน 92 คน คิดเป็นร้อยละ 23.0 และน้อยที่สุดคือชั้นปีที่ 3 จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 10.8

ตารางที่ 4-3 ค่าความถี่และค่าร้อยละของข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามอายุ

ชั้นปี	จำนวน (คน)	ร้อยละ
น้อยกว่า 18	2	.5
18-20 ปี	198	49.5
21-23 ปี	146	36.5
มากกว่า 23 ปี	54	13.5
รวม	400	100.0

จากตารางที่ 4-3 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามอายุ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 18-20 ปี จำนวน 198 คน คิดเป็นร้อยละ 49.5 รองลงมาคืออายุระหว่าง 21-23 ปี จำนวน 146 คน คิดเป็นร้อยละ 36.5 และมีอายุมากกว่า 23 ปี จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 13.5

ตารางที่ 4-4 ค่าความถี่และค่าร้อยละของข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามคณะ

ชั้นปี	จำนวน (คน)	ร้อยละ
คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	88	22.00
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	38	9.50
คณะศิลปกรรมศาสตร์	60	15.00
คณะเทคโนโลยีเกษตร	18	4.50
คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม	97	24.25
คณะวิทยาการจัดการ	99	24.80
รวม	400	100.00

จากตารางที่ 4-4 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามคณะ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ จำนวน 99 คน คิดเป็นร้อยละ 24.80 รองลงมาคือคณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม จำนวน 97 คน คิดเป็นร้อยละ 24.25 และคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 88 คน คิดเป็นร้อยละ 22.00

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ระดับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ด้านความรู้เกี่ยวกับความผิดและบทลงโทษ ด้านความรู้เกี่ยวกับพนักงานเจ้าหน้าที่ และด้านความรู้เกี่ยวกับผู้ให้บริการ

ตารางที่ 4-5 แสดงค่าความถี่และค่าร้อยละของระดับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ของจำนวนผู้ที่ตอบถูก

ข้อ	ความรู้	จำนวนผู้ที่ตอบถูก (คน)	ร้อยละ
ความรู้เกี่ยวกับความผิดและบทลงโทษ			
1	ผู้ใช้บริการมือถือ และคอมพิวเตอร์แบบพกพาได้รับยกเว้นไม่อยู่ภายใต้พระราชบัญญัติฉบับนี้	149	37.3
2	นักศึกษาผู้เข้าใช้ระบบอินเทอร์เน็ตไร้สายของมหาวิทยาลัย ซึ่งไม่เสียค่าใช้จ่ายไม่ถือว่าเป็นผู้ใช้บริการตามพระราชบัญญัติฉบับนี้	105	26.3
3	การปล่อยไวรัส การเจาะเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ และส่งต่ออีเมลที่มีภาพลามกอนาจาร ถือเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติฉบับนี้	322	80.5
4	การหมิ่นประมาทโดยการตัดต่อภาพศิลปินดารา โดยใช้วิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ ถือเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติฉบับนี้	343	85.8
5	พระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่สามารถลงโทษผู้กระทำความผิดที่เป็นคนต่างด้าว หรือมีภูมิลำเนาในต่างประเทศได้	179	44.8
6	นายจ้างหรือเจ้าของบริษัททั่วไป หากเข้าไปดูข้อมูลในระบบคอมพิวเตอร์หรือมือถือของลูกค้าโดยไม่ได้รับอนุญาต ถือเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติฉบับนี้	305	76.3
7	การส่งอีเมลขยะ และข้อความผ่านมือถือในระบบเอสเอ็มเอส โดยปลอมชื่อที่อยู่ของผู้ส่งมีโทษปรับ อีเมลล์และ/หรือเอสเอ็มเอสละไม่เกิน 100,000 บาท ต่อฉบับ	125	31.3
8	การเข้าสู่ระบบโดยใช้สื่อคอินและรหัสผ่านของเพื่อนที่รู้จักไม่ถือว่าเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติฉบับนี้	139	34.8
9	หากผู้ได้รับความเสียหายจากการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติฉบับนี้เสียชีวิตก่อนร้องทุกข์ เพื่อนสนิทของผู้เสียหายสามารถร้องทุกข์แทนได้	161	40.3
10	การแชร์ภาพล้อเลียนบุคคล ซึ่งส่งต่อกันมาใน Facebook ไม่ถือว่าเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติฉบับนี้	174	43.5

## ตารางที่ 4-5 (ต่อ)

ข้อ	ความรู้	จำนวนผู้ที่ตอบถูก (คน)	ร้อยละ
11	สามีหรือภรรยา ทำการดักข้อมูลการพูดคุยผ่านระบบอีเมล/แชท เพื่อคอยตรวจสอบพฤติกรรมของอีกฝ่าย ถือว่าเป็นสิทธิ์ที่พึงกระทำได้ ไม่เป็นความผิดตามพระราชบัญญัติฉบับนี้	142	35.5
12	การเข้าถึงเครื่องคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นซึ่งมีการกำหนดรหัสผ่านไว้ โดยไม่ได้รับอนุญาตเพื่อดูข้อมูลโดยไม่ได้ทำการแก้ไขหรือทำลายข้อมูล ไม่ถือว่าเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติฉบับนี้	147	36.8
13	การที่เรารับทราบรหัสผ่านในการเข้าสู่ระบบโดยเจ้าของรหัสผ่าน เป็นผู้บอกให้เราทราบ แล้วเรานำไปบอกบุคคลอื่นต่อ โดยที่บุคคลนั้นไม่ได้นำรหัสผ่านไปใช้แต่อย่างใด ไม่ถือว่าเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติฉบับนี้	123	30.8
14	การดักจับข้อมูลคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นไม่หมายความรวมถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่จัดเก็บในรูปแบบซีดี หรือดีวีดี	275	68.8
15	พระราชบัญญัติฉบับนี้ให้อำนาจกระทรวงไอซีทีในการปิด หรือบล็อกเว็บไซต์ได้ทันทีโดยไม่ต้องขออำนาจศาล	112	28.0
ความรู้เกี่ยวกับพนักงานเจ้าหน้าที่			
16	พนักงานเจ้าหน้าที่สามารถเปิดเผยข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ของผู้ใช้บริการแก่บุคคลอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องในการดำเนินคดีกับผู้กระทำ ความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ได้	147	36.8
17	พนักงานเจ้าหน้าที่หรือไซเบอร์คอป (Cyber Cop) มีอำนาจในการยึดอายัดระบบคอมพิวเตอร์และข้อมูลคอมพิวเตอร์ โดยไม่ต้องได้รับอนุญาตจากศาล	192	48.0
18	พนักงานเจ้าหน้าที่มีสิทธิเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล หรือข้อมูลคอมพิวเตอร์ของประชาชนทั่วไปที่ยึดอายัดมาได้ โดยไม่มีความผิดตามพระราชบัญญัติฉบับนี้	177	44.3
ความรู้เกี่ยวกับผู้ให้บริการ			
19	ผู้ให้บริการจะต้องเก็บรักษาข้อมูลของผู้ใช้บริการเท่าที่จำเป็นเพื่อให้สามารถระบุตัวผู้ใช้นับตั้งแต่เริ่มใช้บริการและต้องเก็บรักษาไว้เป็นเวลาไม่น้อยกว่าเก้าสิบวันนับตั้งแต่การให้บริการสิ้นสุดลง	320	80.0

## ตารางที่ 4-5 (ต่อ)

ข้อ	ความรู้	จำนวนผู้ที่ตอบถูก (คน)	ร้อยละ
20	พระราชบัญญัติฉบับนี้บังคับให้เจ้าของเว็บไซต์ต่างๆ ต้องจัดเก็บหมายเลขประชาชน 13 หลัก รวมทั้งรายละเอียดเกี่ยวกับที่อยู่ และสำเนาทะเบียนบ้านของผู้ใช้บริการทุกราย	283	70.8

จากตารางที่ 4-5 แสดงค่าความถี่และค่าร้อยละของระดับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 พบว่า

1. ความรู้เกี่ยวกับความผิดและบทลงโทษ จำนวน 15 ข้อ มีนักศึกษาตอบถูกมากที่สุด 3 ลำดับแรก ดังนี้ ลำดับที่ 1 คือข้อ 4 การหมิ่นประมาทโดยการติดต่อภาพศิลปินดารา โดยใช้วิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ ถือเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ ตอบถูกจำนวน 343 คน คิดเป็นร้อยละ 85.8 ลำดับที่ 2 คือ ข้อ 3 การปล่อยไวรัส การเจาะเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ และส่งต่ออีเมลที่มีภาพลามกอนาจาร ถือเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ ตอบถูกจำนวน 322 คน คิดเป็นร้อยละ 80.5 และลำดับที่ 3 คือ ข้อ 6 นายจ้างหรือเจ้าของบริษัททั่วไป หากเข้าไปดูข้อมูลในระบบคอมพิวเตอร์หรือมือถือของลูกจ้างโดยไม่ได้รับอนุญาต ถือเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ ตอบถูกจำนวน 305 คน คิดเป็นร้อยละ 76.3 ตามลำดับ ทั้งนี้ข้อที่นักศึกษาตอบถูกน้อยที่สุด คือข้อ 2 นักศึกษาผู้ใช้ระบบอินเทอร์เน็ตไร้สายของมหาวิทยาลัย ซึ่งไม่เสียค่าใช้จ่ายไม่ถือว่าเป็นผู้ใช้บริการตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ ตอบถูกจำนวน 105 คน คิดเป็นร้อยละ 26.3

ซึ่งจากรายงานการสำรวจความเสียหายที่เกิดขึ้นของ CSI ประเทศ สหรัฐอเมริกา พบว่า ความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการขโมยข้อมูลทางคอมพิวเตอร์มีมูลค่าสูงที่สุด รองลงมาคือการขโมยข้อมูลทางคอมพิวเตอร์และการปล่อยไวรัสตามลำดับ ในขณะที่ AusCert ประเทศ ออสเตรเลีย ได้ทำการสำรวจความเสียหายที่เกิดจากการก่ออาชญากรรมคอมพิวเตอร์พบว่า ความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการขโมยข้อมูลทางคอมพิวเตอร์มีมูลค่าสูงที่สุด รองลงมาคือการปล่อยไวรัสและการเข้าถึงอินเทอร์เน็ตหรืออีเมลโดยไม่ได้รับ อนุญาตจากคนในองค์กรตามลำดับ

2. ความรู้เกี่ยวกับพนักงานเจ้าหน้าที่ จำนวน 3 ข้อ นักศึกษาตอบถูก เรียงตามลำดับดังนี้ ลำดับที่ 1 ข้อ 17 พนักงานเจ้าหน้าที่หรือไซเบอร์คอป (Cyber Cop) มีอำนาจในการยึดอายัดระบบคอมพิวเตอร์และข้อมูลคอมพิวเตอร์ โดยไม่ต้องได้รับอนุญาตจากศาล ตอบถูกจำนวน 192 คน คิดเป็นร้อยละ 48.0 ลำดับที่ 2 คือข้อ 18 พนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีสิทธิเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล หรือข้อมูลคอมพิวเตอร์ของประชาชนทั่วไปที่ยึดอายัดมาได้ โดยไม่มีความผิดตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ ตอบถูกจำนวน 177 คน คิดเป็นร้อยละ 44.3 และลำดับที่ 3 คือ ข้อ 16 พนักงานเจ้าหน้าที่สามารถเปิดเผยข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ของผู้ใช้บริการแก่บุคคลอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องในการดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ได้ ตอบถูกจำนวน 147 คน คิดเป็นร้อยละ 36.8



3. ความรู้เกี่ยวกับผู้ให้บริการ จำนวน 2 ข้อ นักศึกษาตอบถูก เรียงตามลำดับดังนี้ ลำดับที่ 1 คือข้อ 19 ผู้ให้บริการจะต้องเก็บรักษาข้อมูลของผู้ใช้บริการเท่าที่จำเป็นเพื่อให้สามารถระบุตัวผู้ให้บริการนับตั้งแต่เริ่มใช้บริการและต้องเก็บรักษาไว้เป็นเวลาไม่น้อยกว่าเก้าสิบวันนับตั้งแต่การให้บริการสิ้นสุดลง ตอบถูกจำนวน 320 คน คิดเป็นร้อยละ 80.0 และข้อ 20 พระราชบัญญัติฉบับนี้ บังคับให้เจ้าของเว็บไซต์ต่างๆ ต้องจัดเก็บหมายเลขประชาชน 13 หลัก รวมทั้งรายละเอียดเกี่ยวกับที่อยู่ และสำเนาทะเบียนบ้านของผู้ใช้บริการทุกราย ตอบถูกจำนวน 283 คน คิดเป็นร้อยละ 70.8

ซึ่งตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ได้กล่าวว่า ผู้ให้บริการเก็บรักษาข้อมูลคอมพิวเตอร์เพื่อประโยชน์ของบุคคลอื่น ในการเข้าสู่อินเทอร์เน็ต หรือให้สามารถติดต่อถึงกันโดยประการอื่น โดยผ่านทางระบบคอมพิวเตอร์ ทั้งนี้ ไม่ว่าจะเป็นการให้บริการในนามของตนเอง หรือในนามหรือเพื่อประโยชน์ของบุคคลอื่น

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ระดับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

ตารางที่ 4-6 ค่าความถี่และค่าร้อยละของระดับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

ระดับความรู้	จำนวน (คน)	ร้อยละ
อ่อน	126	31.5
ปานกลาง	169	42.3
ดี	70	17.5
ดีมาก	35	8.8
รวม	400	100.0

จากตารางที่ 4-6 ระดับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีความรู้ในระดับปานกลาง จำนวน 169 คน คิดเป็นร้อยละ 42.3 รองลงมาคือ ระดับอ่อน จำนวน 126 คน คิดเป็นร้อยละ 31.5 ระดับดี จำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 17.5 และน้อยสุดคือระดับดีมาก จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 8.8

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบระดับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 กับลักษณะทางด้านเพศ และชั้นปี

ตารางที่ 4-7 แสดงผลการทดสอบเพื่อเปรียบเทียบระดับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ของลักษณะทางเพศ

ระดับความรู้	เพศ				$\chi^2$ value	$\chi^2$ Prob
	ชาย		หญิง			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
อ่อน	51	57.0	75	69.0	2.40	.494
ปานกลาง	77	76.5	92	92.5		
ดี	36	31.7	34	38.3		
ดีมาก	17	15.8	18	19.2		
รวม	181	181.0	219	219.0		

จากตารางที่ 4-7 พบว่า ค่า  $\chi^2$  ที่คำนวณได้มีค่า .494 แสดงว่านักศึกษาที่มีลักษณะทางเพศแตกต่างกัน จะมีระดับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ต่างกันอย่างไม่นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4-8 แสดงผลการทดสอบเพื่อเปรียบเทียบระดับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ของนักศึกษาแต่ละชั้นปี

ระดับ ความรู้	ชั้นปี								$\chi^2$ value	$\chi^2$ Prob
	ปี 1		ปี 2		ปี 3		ปี 4			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ		
อ่อน	55	53.2	26	29.0	15	13.5	30	30.2	11.36	.253
ปานกลาง	68	71.4	47	38.9	14	18.2	40	40.6		
ดี	35	29.6	8	16.1	10	7.5	17	16.8		
ดีมาก	11	14.8	11	8.1	4	3.8	9	8.4		
รวม	126	126.0	169	169.0	70	70.0	35	35.0		

จากตารางที่ 4-8 พบว่า ค่า  $\chi^2$  ที่คำนวณได้มีค่า .253 แสดงว่านักศึกษาที่มีชั้นปีแตกต่างกัน จะมีระดับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ต่างกันอย่างไม่น่าสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 5 ผลการวิเคราะห์ระดับพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต

ตารางที่ 4-9 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต

ข้อ	รูปแบบพฤติกรรม	$\bar{X}$	S.D.	ระดับพฤติกรรม
1.	ท่านเคยส่งข้อมูลที่มี spam หรือ ไวรัส ให้กับผู้อื่นโดยเจตนา	4.43	1.09	นานๆ ครั้ง
2.	ท่านเคยใช้คำพูดที่ไม่สุภาพหรือในทางที่หมิ่นประมาทผู้อื่นทาง facebook	4.06	1.13	นานๆ ครั้ง
3.	ท่านเคยส่งภาพลามก อนาจารของดาราหรือบุคคลมีชื่อเสียงทางอีเมลล์ต่อให้เพื่อน (forward mail)	4.42	1.11	นานๆ ครั้ง
4.	ท่านเคยนำภาพ หรือคลิปวิดีโอในคอมพิวเตอร์ส่วนตัวของบุคคลอื่นหรือลูก้าออกมาเผยแพร่ ทำให้บุคคลนั้นเสียหาย	4.52	1.05	ไม่เคย
5.	ท่านเคยส่งต่อคลิปวิดีโอที่เป็นลักษณะในทางลามกอนาจารให้คนรู้จัก	4.48	1.08	นานๆ ครั้ง
6.	ท่านเคยโพสต์หรือเผยแพร่ภาพลามกอนาจารทางเว็บไซต์หรือที่ผู้อื่นเข้าไปดูได้	4.49	1.05	นานๆ ครั้ง
7.	ท่านเคยเผยแพร่รหัสผ่านในการเข้า facebook ของเพื่อนให้กับผู้อื่นรับทราบ	4.46	1.11	นานๆ ครั้ง
8.	ท่านเคยตัดต่อภาพและนำไปเผยแพร่ทำให้ผู้อื่นเสียหายและเสียชื่อเสียง	4.51	1.09	ไม่เคย
9.	ท่านเคยเข้าอีเมลล์ผู้อื่นโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของ	4.48	1.08	นานๆ ครั้ง
10.	ท่านเคยส่งเมลล์ก่อกวนหรือโฆษณาขายสินค้า ไปยังผู้ใช้อีเมลล์อื่นๆ ที่ไม่ได้ต้องการ	4.51	1.06	ไม่เคย
11.	ท่านเคยนำข้อมูลซึ่งเป็นเท็จที่น่าจะเกิดความเสียหายต่อความมั่นคงของประเทศเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์	4.56	1.08	ไม่เคย
12.	ท่านเคยกล่าวหาผู้อื่นผ่านเว็บบอร์ดสาธารณะ	4.51	1.00	ไม่เคย
13.	ท่านเคยแอบเข้าระบบที่มีมาตรการป้องกันการเข้าถึงและท่านไม่ได้ได้รับสิทธิ์ในการเข้าถึงนั้น	4.56	.98	ไม่เคย

ตารางที่ 4-9 (ต่อ)

ข้อ	รูปแบบพฤติกรรม	$\bar{X}$	S.D.	ระดับพฤติกรรม
14.	ท่านเคยแอบเข้าดูข้อมูลของผู้อื่น โดยข้อมูลนั้นมาตรงการป้องกันการเข้าถึงและท่านไม่ได้รับสิทธิ์ในการเข้าถึงนั้น	4.52	1.04	ไม่เคย
15.	ท่านเคยเข้าไปแก้ไขข้อมูลในระบบคอมพิวเตอร์โดยไม่ได้อนุญาตและมีเจตนาสร้างข้อมูลเท็จ	4.57	1.00	ไม่เคย
16.	ท่านเคยปล่อยไวรัสเข้าสู่ระบบเครือข่ายเพื่อต้องการให้ระบบนั้นได้รับความเสียหาย ชัดชัด	4.61	.95	ไม่เคย
17.	ท่านเคยดักจับข้อมูลที่ส่งผ่านระบบคอมพิวเตอร์ และข้อมูลนั้นไม่ได้มีไว้เพื่อประโยชน์สาธารณะ	4.58	1.01	ไม่เคย
18.	ท่านเคยเข้าไปลบข้อมูลคอมพิวเตอร์ของผู้อื่น โดยไม่ได้รับอนุญาต	4.60	.95	ไม่เคย
19.	ท่านเคยเข้าอีเมลผู้อื่นโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของ	4.51	1.00	ไม่เคย
20.	ท่านเคยนำข้อมูลอันเป็นเท็จเผยแพร่สู่สาธารณชน	4.56	1.00	ไม่เคย
โดยภาพรวม		4.50	.67	ไม่เคย

จากตารางที่ 4-9 ระดับพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต โดยภาพรวม คะแนนเฉลี่ยของระดับพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตของนักศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในระดับ 4.50 คือ ไม่เคยมีพฤติกรรมเข้าไปลบข้อมูลคอมพิวเตอร์ของผู้อื่น โดยไม่ได้รับอนุญาต ดักจับข้อมูลที่ส่งผ่านระบบคอมพิวเตอร์ และข้อมูลนั้นไม่ได้มีไว้เพื่อประโยชน์สาธารณะ และเข้าไปแก้ไขข้อมูลในระบบคอมพิวเตอร์ โดยไม่ได้อนุญาตและมีเจตนาสร้างข้อมูลเท็จ เพราะถือว่าเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

ตารางที่ 4-10 แสดงผลการทดสอบเพื่อเปรียบเทียบระดับพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตของลักษณะทางด้านเพศ

เพศ	จำนวน	$\bar{X}$	S.D.	t-value	t-prob
ชาย	181	4.51	.66	.376	.353
หญิง	219	4.48	.67		

จากตารางที่ 4-10 พบว่านักศึกษาที่มีลักษณะทางเพศต่างกัน จะมีระดับพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 6 ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบระดับพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตของลักษณะทางด้านเพศและชั้นปี

ตารางที่ 4-11 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของระดับพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต ของลักษณะทางด้านชั้นปี

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
พฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต					
ระหว่างกลุ่ม	44	89.534	2.035	1.458	.035*
ภายในกลุ่ม	355	495.576	1.396		
รวม	399	585.110			

\*  $P < .05$  มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4-11 พบว่า นักศึกษาที่มีลักษณะทางชั้นปีต่างกัน จะมีระดับพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อาจเนื่องมาจาก นักศึกษาที่มีชั้นปีสูงมีความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มากกว่า นักศึกษาที่มีชั้นปีต่ำกว่า ซึ่งสอดคล้องกับ สิริธร เจริญรัตน์ และชฎารัตน์ พิพัฒนนันท์ (2552) ทำการศึกษาเรื่องความรู้เกี่ยวกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาวิทยาการคอมพิวเตอร์ ของมหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานครผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาต่างชั้นปีมีความรู้ในพระราชบัญญัตินี้แตกต่างกัน

## บทที่ 5

### สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ เพื่อศึกษาพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตที่เสี่ยงต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตที่เสี่ยงต่อการกระทำความผิดเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา และศึกษาความแตกต่างระหว่างสถานภาพบุคคลกับพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตที่เสี่ยงต่อการกระทำความผิดเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) ขนาดตัวอย่างจำนวน 400 คน วิเคราะห์และแปลผลข้อมูลโดยใช้สถิติค่าเฉลี่ย ความถี่ ร้อยละ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าไคสแควร์ ค่าสถิติที และค่าสถิติเอฟ นำเสนอในรูปแบบตารางและความเรียง

#### 5.1 สรุปผลการวิจัย

##### 1) ข้อมูลทั่วไปของแบบสอบถาม

ลักษณะทางด้านเพศ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาเพศหญิง จำนวน 219 คน คิดเป็นร้อยละ 54.8 และนักศึกษาเพศชายจำนวน 181 คน คิดเป็นร้อยละ 45.3

ลักษณะทางด้านชั้นปี พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 169 คน คิดเป็นร้อยละ 42.3 รองลงมาคือชั้นปีที่ 4 จำนวน 96 คน คิดเป็นร้อยละ 24.0 ชั้นปีที่ 2 จำนวน 92 คน คิดเป็นร้อยละ 23.0 และน้อยที่สุดคือชั้นปีที่ 3 จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 10.8

ลักษณะทางด้านอายุ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 18-20 ปี จำนวน 198 คน คิดเป็นร้อยละ 49.5 รองลงมาคืออายุระหว่าง 21-23 ปี จำนวน 146 คน คิดเป็นร้อยละ 36.5 และมีอายุมากกว่า 23 ปี จำนวน 54 คิดเป็นร้อยละ 13.5

ลักษณะทางด้านคณะ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ จำนวน 99 คน คิดเป็นร้อยละ 24.80 รองลงมาคือคณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม จำนวน 97 คน คิดเป็นร้อยละ 24.25 และคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 88 คน คิดเป็นร้อยละ 22.00

2) การวิเคราะห์ระดับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ของจำนวนผู้ที่ตอบถูก

ความรู้เกี่ยวกับความผิดและบทลงโทษ พบว่า นักศึกษาตอบถูกมากที่สุด 3 ลำดับแรก ดังนี้ ลำดับที่ 1 คือข้อ 4 การหมิ่นประมาทโดยการตัดต่อภาพศิลปินดารา โดยใช้วิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ ถือเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ ตอบถูกจำนวน 343 คน คิดเป็นร้อยละ 85.8 ลำดับที่ 2 คือ ข้อ 3 การปล่อยไวรัส การเจาะเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ และส่งต่ออีเมลที่มีภาพลามกอนาจาร ถือเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ ตอบถูกจำนวน 322 คน คิดเป็นร้อยละ 80.5 และลำดับที่ 3 คือ ข้อ 6 นายจ้างหรือเจ้าของบริษัททั่วไป หากเข้าไปดูข้อมูลในระบบคอมพิวเตอร์หรือมือถือของลูกจ้างโดยไม่ได้รับอนุญาต ถือเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ ตอบถูกจำนวน 305 คน คิดเป็นร้อยละ 76.3 ตามลำดับ ทั้งนี้ข้อที่นักศึกษาตอบถูกน้อยที่สุด คือข้อ 2 นักศึกษาผู้เข้าใช้ระบบอินเทอร์เน็ตไร้สายของมหาวิทยาลัย ซึ่งไม่เสียค่าใช้จ่ายไม่ถือว่าเป็นผู้ใช้บริการตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ ตอบถูกจำนวน 105 คน คิดเป็นร้อยละ 26.3

ความรู้เกี่ยวกับพนักงานเจ้าหน้าที่ นักศึกษาตอบถูก เรียงตามลำดับดังนี้ ลำดับที่ 1 ข้อ 17 พนักงานเจ้าหน้าที่หรือไซเบอร์คอป (Cyber Cop) มีอำนาจในการยึดอายัดระบบคอมพิวเตอร์และข้อมูลคอมพิวเตอร์ โดยไม่ต้องได้รับอนุญาตจากศาล ตอบถูกจำนวน 192 คน คิดเป็นร้อยละ 48.0 ลำดับที่ 2 คือข้อ 18 พนักงานเจ้าหน้าที่มีสิทธิเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล หรือข้อมูลคอมพิวเตอร์ของประชาชนทั่วไปที่ยึดอายัดมาได้ โดยไม่มีความผิดตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ ตอบถูกจำนวน 177 คน คิดเป็นร้อยละ 44.3 และลำดับที่ 3 คือ ข้อ 16 พนักงานเจ้าหน้าที่สามารถเปิดเผยข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ของผู้ใช้บริการแก่บุคคลอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องในการดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ได้ ตอบถูกจำนวน 147 คน คิดเป็นร้อยละ 36.8

ความรู้เกี่ยวกับผู้ให้บริการ นักศึกษาตอบถูก เรียงตามลำดับดังนี้ ลำดับที่ 1 คือข้อ 19 ผู้ให้บริการจะต้องเก็บรักษาข้อมูลของผู้ใช้บริการเท่าที่จำเป็นเพื่อให้สามารถระบุตัวผู้ให้บริการนับตั้งแต่เริ่มใช้บริการ และต้องเก็บรักษาไว้เป็นเวลาไม่น้อยกว่าเก้าสิบวันนับตั้งแต่การให้บริการสิ้นสุดลง ตอบถูกจำนวน 320 คน คิดเป็นร้อยละ 80.0 และข้อ 20 พระราชบัญญัติฉบับนี้บังคับให้เจ้าของเว็บไซต์ต่างๆ ต้องจัดเก็บหมายเลขประชาชน 13 หลัก รวมทั้งรายละเอียดเกี่ยวกับที่อยู่ และสำเนาทะเบียนบ้านของผู้ใช้บริการทุกราย ตอบถูกจำนวน 283 คน คิดเป็นร้อยละ 70.8

1. ระดับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีความรู้ในระดับปานกลาง จำนวน 169 คน คิดเป็นร้อยละ 42.3 รองลงมาคือ ระดับอ่อน จำนวน 126 คน คิดเป็นร้อยละ 31.5 ระดับดี จำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 17.5 และน้อยสุดคือระดับดีมาก จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 8.8

2. การวิเคราะห์การเปรียบเทียบระดับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

ลักษณะทางด้านเพศ พบว่า นักศึกษาที่มีเพศแตกต่างกัน มีระดับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ต่างกันอย่างไม่น่าสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ลักษณะทางด้านชั้นปี พบว่า นักศึกษาที่มีชั้นปีแตกต่างกัน มีระดับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ต่างกันอย่างไม่น่าสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การวิเคราะห์ระดับพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต

โดยภาพรวม คะแนนเฉลี่ยของระดับพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตของนักศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในระดับ 4.50 คือ ไม่เคยมีพฤติกรรมดังกล่าว

3. การวิเคราะห์การเปรียบเทียบระดับพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต

ลักษณะทางด้านเพศ พบว่านักศึกษาที่มีลักษณะทางเพศต่างกัน มีระดับพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ลักษณะทางด้านชั้นปี พบว่านักศึกษาที่มีลักษณะทางชั้นปีต่างกัน มีระดับพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

## 5.2 อภิปรายผล

1) การวิเคราะห์ความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 พบว่าความรู้ที่นักศึกษาส่วนใหญ่รู้มากที่สุด 3 ลำดับแรกคือ 1. ความรู้เรื่องการหมิ่นประมาทโดยการตัดต่อภาพศิลปินดารา โดยใช้วิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ ตอบถูกร้อยละ 85.8 2. การปล่อยไวรัส การเจาะเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ และส่งต่ออีเมลที่มีภาพลามกอนาจาร ตอบถูกร้อยละ 80.5 และ 3. การเก็บรักษาข้อมูลของผู้ให้บริการ ตอบถูกร้อยละ 80.0 ซึ่งแตกต่างกับงานวิจัยของ กมลวรรณ สุภวัฒน์ชัย (2551) วิจัยเรื่อง ความรู้ความเข้าใจของประชาชนเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ในการประยุกต์ใช้คอมพิวเตอร์และระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ต : กรณีศึกษา บริษัท จีเอ็มเอ็ม แกรมมี่ จำกัด (มหาชน) โดยศึกษาช่องทางในการรับข่าวสารพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ของประชาชนและศึกษาลักษณะการใช้คอมพิวเตอร์และระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตของประชาชน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษามีจำนวน 357 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสอบถาม ผลการวิเคราะห์ข้อมูลนำเสนอในรูปของ ความถี่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติที่ใช้ Independent T-test และ One-way ANOVA และ Crosstab ในการทดสอบสมมติฐาน ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มากที่สุด 3 ระดับแรก ได้แก่การดักข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ กลุ่มตัวอย่างส่วนมาก รู้ คิดเป็นร้อยละ 62.2 การเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ กลุ่มตัวอย่างส่วนมาก รู้ คิดเป็นร้อยละ 61.9 และการเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ กลุ่มตัวอย่างส่วนมาก รู้ คิดเป็นร้อยละ 60.8

2) การเปรียบเทียบระดับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 พบว่า (1) นักศึกษาส่วนใหญ่มีความรู้ในระดับปานกลาง รองลงมาคือ ระดับอ่อน ระดับดี และระดับดีมาก ตามลำดับ (2) นักศึกษาต่างเพศมีความรู้ในพระราชบัญญัตินี้ไม่แตกต่างกัน (3) นักศึกษาต่างชั้นปีมีความรู้ในพระราชบัญญัตินี้ไม่แตกต่างกัน ซึ่งแตกต่างกับงานวิจัยของ สิริธร เจริญรัตน์ และชฎารัตน์ พิพัฒนนันท์ (2552) จัดทำวิจัยเรื่องความรู้เกี่ยวกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาวิทยาการคอมพิวเตอร์ ของมหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร โดยได้ศึกษาระดับความรู้เกี่ยวกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย คือ



นักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาวิทยาการคอมพิวเตอร์ ของมหาวิทยาลัยเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 490 คน ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยซึ่งแบ่งเป็นสองส่วน ส่วนแรกเป็นแบบสอบถาม ส่วนที่สองเป็นแบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ในหมวด 1 ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ จากนั้นนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามและแบบทดสอบมาวิเคราะห์ โดยในส่วนของแบบสอบถามใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS ค่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน t-test และ Chi-square ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ในส่วนแบบทดสอบใช้โปรแกรม TAP เพื่อวิเคราะห์คุณภาพของแบบทดสอบที่ใช้ในการวัดความรู้ เช่น ค่าความยาก ค่าอำนาจจำแนก ผลการวิจัย พบว่า (1) นักศึกษาส่วนใหญ่มีความรู้ในระดับปานกลาง รองลงมา คือ ระดับดี ระดับอ่อน และระดับดีมาก ตามลำดับ (2) นักศึกษาต่างเพศมีความรู้ในพระราชบัญญัตินี้ไม่แตกต่างกัน และ (3) นักศึกษาต่างชั้นปีมีความรู้ในพระราชบัญญัตินี้แตกต่างกัน

3) จากการวิเคราะห์การเปรียบเทียบระดับพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในระดับ 4.50 คือไม่เคยมีพฤติกรรมดังกล่าว ซึ่งสรุปได้ว่านักศึกษาส่วนใหญ่ไม่เคยกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ โดยมีพฤติกรรมบางประเด็นที่นักศึกษามีพฤติกรรมในระดับ 3.5-4.49 คือ นานๆ ครั้ง ซึ่งได้แก่ 1. การโพสต์หรือเผยแพร่ภาพลามกอนาจารทางเว็บไซต์หรือที่ผู้อื่นเข้าไปดูได้ ระดับ 4.49 2. การเข้าอีเมลผู้อื่นโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของ ระดับ 4.48 3. การส่งต่อคลิปวิดีโอที่เป็นลักษณะในทางลามกอนาจารให้คนอื่นรู้จก ระดับ 4.48 5. การเผยแพร่รหัสผ่านในการเข้า facebook ของเพื่อนให้กับผู้อื่นรับทราบ ระดับ 4.46 6. การส่งข้อมูลที่มี spam หรือ ไวรัส ให้กับผู้อื่นโดยเจตนา ระดับ 4.43 7. การส่งภาพลามก อณาจารให้ผู้อื่น (forward mail) ระดับ 4.42 และ 8. การหมิ่นประมาทผู้อื่นผ่านระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ระดับ 4.06 ซึ่งเมื่อพิจารณาแล้วจะพบว่าลักษณะพฤติกรรมที่พบในการกระทำของนักศึกษานั้น เป็นพฤติกรรมที่มักถูกฟ้องร้องเป็นคดีความตามที่ระบุในงานวิจัยของสาวตรี สุขศรี,ศิริพล กุศลศิลป์วุฒิ, อรพิน ยิงยงพัฒนา คณะวิจัย เรื่อง ผลกระทบจากพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 และนโยบายของรัฐกับสิทธิเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น โดยคณะผู้วิจัยได้รวบรวมสถิติการดำเนินคดีตามพ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ฯ 2550 พบว่า ตั้งแต่มีการบังคับใช้กฎหมายในปี 2550 จนกระทั่งเดือนธันวาคม 2554 พบว่าคดีที่มีเนื้อหาความผิดเกี่ยวข้องกับการหมิ่นประมาทต่อบุคคลมีสัดส่วนมากที่สุด ในคดีที่ถูกฟ้องตาม พ.ร.บ. คอมพิวเตอร์ 2550 ทั้งหมด รองลงมา คดีที่เป็นอาชญากรรมคอมพิวเตอร์ โดยแท้ (เช่น การเจาะข้อมูล การส่งสแปม) อันดับที่สามคือ คดีที่มีเนื้อหาความผิดเกี่ยวข้องกับการหมิ่นประมาทกษัตริย์ พระราชินี และรัชทายาท อันดับที่ 4 มีสองประเภท คือ คดีที่เกี่ยวข้องกับการล้อ โกง เช่น โปสท์ข้อความหลอกขายของ และคดีที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาลามก ซึ่งมีเท่ากัน

### 5.3 ข้อเสนอแนะ

1) หลักสูตรหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจัดให้มีรายวิชาที่สอดแทรกเนื้อหาเกี่ยวกับพระราชบัญญัติเข้าไปในรายวิชาทางด้านคอมพิวเตอร์เพื่อกระตุ้นให้นักศึกษามีความรู้ และพึงระวังในการใช้งานคอมพิวเตอร์ และอินเทอร์เน็ตที่มีลักษณะของการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าวยิ่งขึ้น และจะต้องสอน

ให้นักศึกษาเกิดความตระหนัก โดยการปลูกจิตสำนึกให้นักศึกษาเห็นความสำคัญ ทั้งนี้ต้องชี้ให้เห็นผลดี ผลเสีย ที่เกิดขึ้นกับตนเอง ครอบครัว ชุมชน และประเทศชาติต่อไป

2) ควรมีการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้กับระดับพฤติกรรมการกระทำความผิด เกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

#### 5.4 ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

เนื่องจากผลที่ในการวิจัยครั้งนี้มาจากแบบสอบถาม ซึ่งแสดงให้เห็นถึงข้อมูลเบื้องต้นและแนวโน้ม ดังนั้นควรมีการวิจัยที่แสดงถึงการให้ความรู้ความเข้าใจกับนักศึกษาในหัวข้อที่เสี่ยงและมีความสำคัญต่อการกระทำความผิด เพื่อนำไปเป็นข้อมูลในการดำเนินการต่อไป



## บรรณานุกรม

- นพดล อินนา.2549.เทคโนโลยีสารสนเทศและคอมพิวเตอร์เพื่อการบริหารจัดการ.กรุงเทพฯ :  
 จามจุรีโปรดักท์.
- บุปผชาติ ทัพพิกรณ์.2546.เทคโนโลยีสารสนเทศทางวิทยาศาสตร์ศึกษา.กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์  
 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ไพบูลย์ เทวรักษ์.2537.จิตวิทยา.กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ เอส.ดี.เพรส.
- ไพรัตน์ พงศ์พานิชย์. 2557. โขชัยลมีเดียวกับชาติกำลังพัฒนา. มติชน (กรอบบ่าย). ฉบับวันที่ 21 กุมภาพันธ์,  
 หน้า 26.
- ลิขิต กาญจนารณ์.2531.จิตวิทยาพื้นฐานพฤติกรรมมนุษย์.กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร  
 วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ นครปฐม.
- วรรณฤดี แก้วแกมแข. 2544. ความรู้ เจตคติ และการปฏิบัติเกี่ยวกับการบริโภคอาหารของนักเรียนชั้น  
 มัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนขยายโอกาส สังกัดกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหา  
 บัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- วาสนา สุขกระสานดี.2540.โลกของคอมพิวเตอร์และสารสนเทศ.กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์  
 มหาวิทยาลัย.
- สิริธร เจริญรัตน์,ชฎารัตน์ พิพัฒน์นันท์.2552.ความรู้เกี่ยวกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ของ  
 นักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาวิทยาการคอมพิวเตอร์ ของมหาวิทยาลัยเอกชน ในเขต  
 กรุงเทพมหานคร.วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย ปีที่ 29 ฉบับที่ 3 เดือนกรกฎาคม -  
 กันยายน 2552.
- สุขุม เฉลยทรัพย์.2548.เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อชีวิต (ฉบับปรับปรุงใหม่).--พิมพ์ครั้งที่ 3 .กรุงเทพฯ :  
 มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.
- โอภาส เอี่ยมสิริวงศ์. 2547. วิทยาการคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ. กรุงเทพฯ : ซีเอ็ดดูเคชั่น  
 จำกัด.
- กมลวรรณ สุภวัฒน์ชัย.ความรู้ความเข้าใจของประชาชนเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความ  
 ผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ในการประยุกต์ใช้คอมพิวเตอร์และระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ต:  
 กรณีศึกษา บริษัท จีเอ็มเอ็ม แกรมมี่ จำกัด (มหาชน).[ออนไลน์] เข้าถึงจาก :  
<http://www.research.rmutt.ac.th/archives/3205>
- กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร.พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิด  
 เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550. [ออนไลน์]. เข้าถึงจาก:  
[http://www.mict.go.th/ewt\\_news.php?nid=333](http://www.mict.go.th/ewt_news.php?nid=333)
- กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร.สถิติเกี่ยวกับอาชญากรรมคอมพิวเตอร์.[ออนไลน์]. เข้าถึง

จาก:<http://www.ictkm.info/content/detail/64.html>

พรเพชร วิชิตชลชัย. 10 มีนาคม 2551.คำอธิบายพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550. [ออนไลน์].เข้าถึงจาก: <http://www.etcommission.go.th>.

สาวิตรี สุขศรี และคณะ.2553.รายงานสถานการณ์การควบคุมและปิดกั้นสื่อออนไลน์ ด้วยการอ้างกฎหมายและแนวนโยบายแห่งรัฐไทย.[ออนไลน์]. เข้าถึงจาก: <http://ilaw.or.th/node/631>.


การใช้สถิติเพื่อการวิเคราะห์ข้อมูล.[ออนไลน์]. เข้าถึงจาก [www.crc.ac.th/online/75106/20091117092414.doc](http://www.crc.ac.th/online/75106/20091117092414.doc).

สำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (องค์การมหาชน). เจาะพฤติกรรมคนไทยยุคดิจิทัล ดิดโซเซียลมีเดีย-ใช้เน็ต 32 ชม./สัปดาห์. [ออนไลน์]. เข้าถึงจาก

[http://www.prachachat.net/news\\_detail.php?newsid=1373260559](http://www.prachachat.net/news_detail.php?newsid=1373260559)







ภาคผนวก ก. แบบสอบถาม  
พฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตที่เสี่ยงต่อการกระทำความผิด  
ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550  
ของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

แบบสอบถาม

พฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตที่เสี่ยงต่อการกระทำความผิด  
ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550  
ของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

คำชี้แจง

- 1) แบบสอบถามนี้เป็นเครื่องมือในการเก็บและรวบรวมข้อมูลในการทำวิจัย เรื่อง พฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตที่เสี่ยงต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
- 2) ขอท่านโปรดตอบแบบสอบถามนี้จากข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นกับท่าน การแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจะถือเป็นความลับ โดยจะนำเสนอในลักษณะภาพรวมเท่านั้น ขอขอบคุณท่านที่กรุณาใช้เวลาตอบแบบสอบถามนี้
- 3) คำถามแบ่งออกเป็น 3 ตอน
  - ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐาน
  - ตอนที่ 2 ระดับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550
  - ตอนที่ 3 พฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐาน

1.1 เพศ

- ชาย     หญิง

1.2 ชั้นปี

- ชั้นปี 1     ชั้นปี 2     ชั้นปี 3     ชั้นปี 4

1.3 อายุ

- น้อยกว่า 18 ปี     18 - 20 ปี     20 - 22 ปี     มากกว่า 22 ปี

1.4 คณะที่กำลังศึกษา

- คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
- คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
- คณะครุศาสตร์
- คณะศิลปกรรมศาสตร์
- คณะเทคโนโลยีเกษตร
- คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม
- คณะวิทยาการจัดการ

ตอนที่ 2 ระดับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

คำชี้แจง จงทำเครื่องหมาย ✓ ในข้อที่ท่านเห็นว่าถูกต้อง

ข้อ	คำถาม	ใช่	ไม่ใช่
<b>ความรู้เกี่ยวกับความผิดและบทลงโทษ</b>			
1	ผู้ใช้บริการมือถือ และคอมพิวเตอร์แบบพกพาได้รับยกเว้น ไม่อยู่ภายใต้พระราชบัญญัติฉบับนี้		
2	นักศึกษาผู้ใช้ระบบอินเทอร์เน็ตไร้สายของมหาวิทยาลัย ซึ่งไม่เสียค่าใช้จ่ายไม่ถือว่าเป็นผู้ใช้บริการตามพระราชบัญญัติฉบับนี้		
3	การปล่อยไวรัส การเจาะเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ และส่งต่ออีเมลที่มีภาพลามกอนาจาร ถือเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติฉบับนี้		
4	การหมิ่นประมาทโดยการติดต่อภาพศิลปินดารา โดยใช้วิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ ถือเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติฉบับนี้		
5	พระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่สามารถลงโทษผู้กระทำความผิดที่เป็นคนต่างด้าว หรือมีภูมิลำเนาในต่างประเทศได้		
6	นายจ้างหรือเจ้าของบริษัททั่วไป หากเข้าไปดูข้อมูลในระบบคอมพิวเตอร์หรือมือถือของลูกจ้างโดยไม่ได้รับอนุญาต ถือเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติฉบับนี้		
7	การส่งอีเมลขยะ และข้อความผ่านมือถือในระบบเอสเอ็มเอส โดยปลอมชื่อที่อยู่ของผู้ส่งมีโทษปรับ อีเมลล์และ/หรือเอสเอ็มเอสละไม่เกิน 100,000 บาท ต่อฉบับ		
8	การเข้าสู่ระบบโดยใช้ลอคอินและรหัสผ่านของเพื่อนที่รู้จักไม่ถือว่าเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติฉบับนี้		
9	หากผู้ได้รับความเสียหายจากการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติฉบับนี้เสียชีวิตก่อนร้องทุกข์ เพื่อนสนิทของผู้เสียหายสามารถร้องทุกข์แทนได้		
10	การแชร์ภาพล้อเลียนบุคคล ซึ่งส่งต่อกันมาใน Facebook ไม่ถือว่าเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติฉบับนี้		
11	สามีหรือภรรยา ทำการดักรับข้อมูลการพูดคุยผ่านระบบอีเมลล์/แชท เพื่อคอยตรวจสอบพฤติกรรมของอีกฝ่าย ถือว่าเป็นสิทธิ์ที่พึงกระทำได้ไม่เป็นการผิดตามพระราชบัญญัติฉบับนี้		
12	การเข้าถึงเครื่องคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นซึ่งมีการกำหนดรหัสผ่านไว้โดยไม่ได้รับอนุญาต เพื่อดูข้อมูล โดยไม่ได้ทำการแก้ไขหรือทำลายข้อมูล ไม่ถือว่าเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติฉบับนี้		
13	การที่เรารับทราบรหัสผ่านในการเข้าสู่ระบบโดยเจ้าของรหัสผ่านเป็นผู้บอกให้เราทราบ แล้วเรานำไปบอกบุคคลอื่นต่อ โดยที่บุคคลนั้นไม่ได้นำรหัสผ่านไปใช้แต่อย่างใด ไม่ถือว่าเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติฉบับนี้		
14	การดักรับข้อมูลคอมพิวเตอร์ของผู้อื่น ไม่หมายรวมถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่จัดเก็บในรูปแบบซีดี หรือดีสเกตต์		



ข้อ	คำถาม	ใช่	ไม่ใช่
<b>ความรู้เกี่ยวกับพนักงานเจ้าหน้าที่</b>			
15	พระราชบัญญัติฉบับนี้ให้อำนาจกระทรวงไอซีทีในการปิด หรือบล็อกเว็บไซต์ได้ทันทีโดยไม่ต้องขออำนาจศาล		
16	พนักงานเจ้าหน้าที่สามารถเปิดเผยข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ของผู้ใช้บริการแก่บุคคลอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องในการดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ได้		
17	พนักงานเจ้าหน้าที่หรือไซเบอร์คอป (Cyber Cop) มีอำนาจในการยึดอายัดระบบคอมพิวเตอร์และข้อมูลคอมพิวเตอร์ โดยไม่ต้องได้รับอนุญาตจากศาล		
18	พนักงานเจ้าหน้าที่มีสิทธิเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล หรือข้อมูลคอมพิวเตอร์ของประชาชนทั่วไปที่ยึดอายัดมาได้ โดยไม่มีความผิดตามพระราชบัญญัติฉบับนี้		
<b>ความรู้เกี่ยวกับผู้ให้บริการ</b>			
19	ผู้ให้บริการจะต้องเก็บรักษาข้อมูลของผู้ใช้บริการเท่าที่จำเป็นเพื่อให้สามารถระบุตัวผู้ให้บริการนับตั้งแต่เริ่มใช้บริการและต้องเก็บรักษาไว้เป็นเวลาไม่น้อยกว่าเก้าสิบวันนับตั้งแต่การให้บริการสิ้นสุดลง		
20	พระราชบัญญัติฉบับนี้บังคับให้เจ้าของเว็บไซต์ต่างๆ ต้องจัดเก็บหมายเลขประชาชน 13 หลัก รวมทั้งรายละเอียดเกี่ยวกับที่อยู่ และสำเนาทะเบียนบ้านของผู้ใช้บริการทุกราย		

### ตอนที่ 3 พฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต

ข้อ	รูปแบบพฤติกรรม	ระดับพฤติกรรม				
		เป็นประจำ	บ่อยมาก	บ่อย	นานๆ ครั้ง	ไม่เคย
1	ท่านเคยส่งข้อมูลที่มี spam หรือ ไวรัส ให้กับผู้อื่นโดยเจตนา					
2	ท่านเคยใช้คำพูดที่ไม่สุภาพหรือในทางที่หมิ่นประมาทผู้อื่นทาง facebook					
3	ท่านเคยส่งภาพลามก อนาจารของดารารหรือบุคคลมีชื่อเสียงทางอีเมลล์ต่อให้เพื่อน (forward mail)					
4	ท่านเคยนำภาพ หรือคลิปวิดีโอในคอมพิวเตอร์ส่วนตัวของบุคคลอื่นหรือลูกค้าออกมาเผยแพร่ ทำให้บุคคลนั้นเสียหาย					
5	ท่านเคยส่งต่อคลิปวิดีโอที่เป็นลักษณะในทางลามกอนาจารให้คนรู้จัก					
6	ท่านเคยโพสต์หรือเผยแพร่ภาพลามกอนาจารทางเว็บไซต์หรือที่ผู้อื่นเข้าไปดูได้					
7	ท่านเคยเผยแพร่รหัสผ่านในการเข้า facebook ของเพื่อนให้กับผู้อื่นรับทราบ					
8	ท่านเคยตัดต่อภาพและนำไปเผยแพร่ทำให้ผู้อื่นเสียหายและเสียชื่อเสียง					
9	ท่านเคยเข้าอีเมลล์ผู้อื่นโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของ					
10	ท่านเคยส่งเมลล์ก่อนหรือโฆษณาขายสินค้า ไปยังผู้ใช้อีเมลล์อื่นๆ ที่ไม่ได้ต้องการ					

ภาคผนวก ข.ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามจำนวน 30 ชุด จากกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง



ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามจำนวน 30 ชุด จากกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง

Item-Total Statistics				
	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
d1	31.0800	147.933	.579	.879
d2	30.2133	139.321	.699	.874
d3	30.9133	139.277	.790	.871
d4	30.9467	138.637	.833	.870
d5	30.8800	135.629	.828	.869
d6	31.0467	141.479	.769	.873
d7	30.8467	145.267	.593	.878
d8	31.0133	141.398	.730	.873
d9	30.7800	141.038	.776	.872
d10	30.9133	140.074	.761	.872
d11	30.9467	153.278	.352	.885
d12	30.2800	155.507	.186	.893
d13	30.9800	158.357	.172	.890
d14	31.3133	163.476	.055	.889
d15	31.3133	163.476	.055	.889
d16	31.3800	165.608	-.197	.891
d17	30.6133	159.141	.096	.895
d18	31.0467	158.362	.172	.890
d19	31.0800	154.164	.346	.885
d20	31.0800	154.164	.346	.885
sum	30.9333	148.892	1.000	.875
<b>Reliability Statistics</b>				Cronbach's Alpha .886

ชื่องานวิจัย	พฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตที่เสี่ยงต่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
ผู้วิจัย	นางสาวอรสา แนนไส นายพิเชษฐ์ จันทร์ ดร.วีระชัย แสงฉาย
คณะ	เทคโนโลยีอุตสาหกรรม
ปี	2557

### บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความรู้และพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตที่เสี่ยงต่อการกระทำความผิดเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยคือ นักศึกษาภาคปกติ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จำนวน 400 คน ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยแบ่งแบบสอบถามเป็นสามส่วน ส่วนแรกเป็นแบบสอบถามข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบ ส่วนที่สองเป็นแบบสอบถามความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 และส่วนที่สามเป็นแบบสอบถามพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ใช้สถิติ  $\chi^2$  T-test และ F-test ในการทดสอบสมมติฐาน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ผลการวิจัย พบว่า (1) นักศึกษาส่วนใหญ่มีความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติฉบับนี้ในระดับปานกลาง จำนวน 169 คน คิดเป็นร้อยละ 42.3 รองลงมาคือ ระดับอ่อน จำนวน 126 คน คิดเป็นร้อยละ 31.5 ระดับดี จำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 17.5 และน้อยสุดคือระดับดีมาก จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 8.8 (2) นักศึกษาต่างเพศมีความรู้ในพระราชบัญญัตินี้ไม่แตกต่างกัน และ (3) นักศึกษาต่างชั้นปีมีความรู้ในพระราชบัญญัตินี้ไม่แตกต่างกัน (4) นักศึกษาส่วนใหญ่มีระดับพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตของนักศึกษาอยู่ในระดับ 4.50 คือ ไม่เคยมีพฤติกรรมดังกล่าว (5) นักศึกษาต่างเพศมีระดับพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตไม่แตกต่างกัน (6) นักศึกษาต่างชั้นปีมีระดับพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตแตกต่างกัน

<b>Research Title</b>	Risk Behavior Using Computer and Internet that Commits the Offence of Computer-Related Crime Act (B.E. 2550) of Students in Songkhla Rajabhat University.
<b>Researcher</b>	Miss Aurasa Namsai Mr. Pichet Chantawee Dr. Weerachai Sangchay
<b>Faculty</b>	Industrial of Technology
<b>Year</b>	2557

### Abstract

The objective of this research was to study level of knowledge and usability of students which commits any illegal in computer and internet, according to the “Act on Computer-Related Offences, BE 2550 (2007)”. The questionnaires were tested by 400 students of Songkhla Rajabhat University. There was divided into 3 parts; part I was basic personal information, part II was the knowledge in the “Act on Computer-Related Offences, BE 2550 (2007)”, and part III was the personal working on computer and internet. The data were collected and analyzed quantitatively by SPSS software through use of percentages, means, and standard deviations. All hypotheses were assessed based on T-tests and F-test. In addition, the results showed that level of significance for the questionnaire was 0.05. The study indicated that (1) most of the students knew about the Computer Crime Act at moderate score 169 persons was 42.3 percent, and got weak score 126 persons was 31.5 percent, good scores 70 persons was 17.5 percent and excellent scores 35 persons was 8.8 percent, respectively. (2) There was no significant difference knowledge between genders. (3) Although students came from difference educational level, their knowledge was still the same. (4) Most of the students got 4.50 of computer and internet usage score that meant they had never offended. (5) There was no significant difference on computer and internet usage behavior between genders and (6) they were the difference level of behavior even though they came from difference educational level.

## กิตติกรรมประกาศ

โครงการวิจัยนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ข้าพเจ้าต้องขอขอบพระคุณผู้ที่เกี่ยวข้องทุกท่านเป็นอย่างสูง ทั้งที่ออกนามและมีได้ออกนาม ที่ได้กรุณาให้ความช่วยเหลือข้าพเจ้าในทุกด้านไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอขอบพระคุณ สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ที่สนับสนุนงบประมาณในการดำเนินโครงการวิจัยในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณ คณาจารย์และบุคลากร คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ที่ได้ให้กำลังใจ ให้ความช่วยเหลือ และให้ความร่วมมือต่างๆ เป็นอย่างดี

คุณความดีหรือประโยชน์อันใดของโครงการวิจัยในครั้งนี้ ข้าพเจ้าขอมอบแด่บุพการีผู้มีพระคุณ ครูอาจารย์ที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้แก่ข้าพเจ้า ตั้งแต่แรกเริ่มจนถึงปัจจุบัน



อรสา นามไส และคณะ  
คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม  
พฤศจิกายน 2557

## สารบัญ

รายการ	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	จ
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ก
กิตติกรรมประกาศ	ง
สารบัญ	จ
สารบัญตาราง	ช
สารบัญภาพ	ซ
<b>บทที่ 1 บทนำ</b>	
1.1 ความสำคัญและที่มาของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	2
1.4 สมมติฐาน	2
<b>บทที่ 2 ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง</b>	
2.1 พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดด้วยพระราชบัญญัติว่าด้วย การกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550	4
2.2 แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรม	5
2.3 แนวคิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	6
2.4 บทความเกี่ยวกับไซเบอร์ลิเมเดีย	8
2.5 อาชญากรรมคอมพิวเตอร์	11
2.6 การใช้สถิติเพื่อวิเคราะห์ข้อมูล	13
2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	17
<b>บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย</b>	
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	22
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	23
3.3 วิธีดำเนินการ	24
3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล	25

## สารบัญ (ต่อ)

รายการ	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	26
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	
5.1 สรุปผลการวิจัย	37
5.2 อภิปรายผล	39
5.3 ข้อเสนอแนะ	41
5.4 ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยต่อไป	41
บรรณานุกรม	42
ภาคผนวก	44





## สารบัญญัตินำ

ตารางที่	หน้า
4-1 ค่าความถี่และค่าร้อยละของข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามเพศ	27
4-2 ค่าความถี่และค่าร้อยละของข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามชั้นปี	28
4-3 ค่าความถี่และค่าร้อยละของข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามอายุ	28
4-4 ค่าความถี่และค่าร้อยละของข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามคณะ	29
4-5 แสดงค่าความถี่และค่าร้อยละของระดับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำ ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ของจำนวนผู้ที่ตอบถูก	29
4-6 ค่าความถี่และค่าร้อยละของระดับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำ ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550	32
4-7 แสดงผลการทดสอบเพื่อเปรียบเทียบระดับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการ กระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ของเพศ	33
4-8 แสดงผลการทดสอบเพื่อเปรียบเทียบระดับความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการ กระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ของนักศึกษาแต่ละชั้นปี	33
4-9 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และ อินเทอร์เน็ต	34
4-10 แสดงผลการทดสอบเพื่อเปรียบเทียบระดับพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และ อินเทอร์เน็ตของลักษณะทางด้านเพศ	35
4-11 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของระดับพฤติกรรมการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต ของลักษณะทางด้านชั้นปี	35

## สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
2.1 แสดงพฤติกรรมคนใช้อินเทอร์เน็ตในประเทศไทย	10
2.2 จำนวนคดีตาม พรบ.คอมพิวเตอร์ฯ 2550 ตั้งแต่ปี 2550-2554	18
2.3 คดีที่ฟ้องร้องตาม พรบ.คอมพิวเตอร์ฯ 2550 ทั้งหมด	19
2.4 จำนวนคดีจำแนกตามประเภทเนื้อหาความผิด	19

